Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

30

JOI, 23 IULIE
1970, ANUL IV.

(148)

Buna
DIMINEATA,
MINI*
TEHNICUS!

Foto: ELENA FUNDULEA

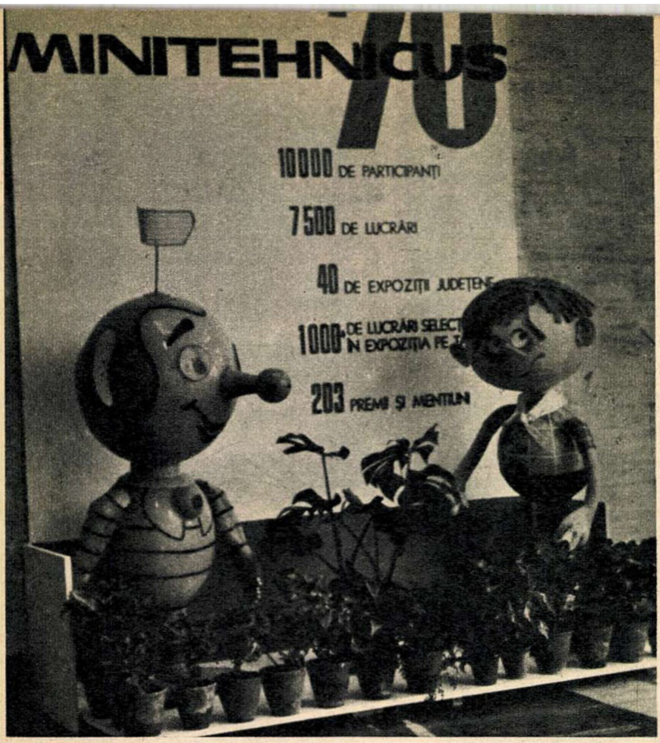

Premiile concursului «MINITEHNICUS'70»

Juriul revistei «Cutezătorii», condus de profesor universitar EDMOND NICOLAU, preşedinte de onoare al «Clubului Minitehnicus – Cutezătorii», a decernat următoarele premii la concursul «Minitehnicus'70»:

TROFEUL MINITEHNICUS: Judeţul Braşov — pentru ansamblul activităţii tehnice în rîndul pionierilor şi şcolarilor, pentru nivelul lucrărilor executate de copiii de la sate.

MARELE PREMIU COLECTIV: Cercul de nave de la Casa pionierilor Galaţi pentru «Vehicule cu pernă de aer». Conducător de cerc: M. Kirali.

MARELE PREMIU INDIVIDUAL: Radu Papazian, Bucureşti, pentru «Semnalizator pierderi de gaze».

SECŢIA A-PREMII COLECTIVE

Premiul I: Şcoala generală nr. 10, Braşov: «Instalaţie de verificare a cunoştinţelor».
Premiul I: Casa pionierilor Pucioasa-Dîmboviţa: «Interfon».
Premiul II: Casa pionierilor Constanţa: «Robot».
Premiul III: Şcoala generală, comuna Andreeşti-Gorj: «Staţie de amplificare stereofonică».
Premiul III: Şcoala generală nr. 89 — Bucureşti: «Robot cu fotodiodă».

SECŢIA A-PREMII INDIVIDUALE

Premiul I: Nicolae Bledea — Şcoala generală nr. 1, Baia-Mare: «Babaku» — robot electronic de vegne.
Premiul II: Dan Vuza — Şcoala generală nr. 124 — Bucureşti: «Centrală telefonică automată cu trei posturi».
Premiul III: Gheorghe Aioanei — Şcoala generală nr. 2 — Buhuşi: «Radioreceptor».

SECŢIA B — PREMII COLECTIVE

Premiul I: Casa pionierilor Pucioasa: «Perne de aer şi rachete».
Premiul II: Casa pionierilor din Cîmpina: «Barcă».
Premiul III: Casa pionierilor din Giurgiu: «Navomodele».

SECŢIA B — PREMII INDIVIDUALE

Premiul I: Florian Bobe — Palatul pionierilor din Bucureşti: «Elicopter».
Premiul II: Ionuţ Bobocel — Palatul pionierilor: «Prototip ASTRA».
Premiul III: Radu Gîdiuţă — Cîmpulung-Muscel: «Navomodel».

SECŢIA C — PREMII COLECTIVE

Premiul I: Casa pionierilor, Baia Mare: «Combină casnică».
Premiul II: Şcoala generală, comuna Şinca Nouă — judeţul Braşov: «Diascop cu schimbare automată a diapozitivelor».
Premiul III: Şcoala generală Stejaru — comuna Singureni — judeţul Ilfov: «Staţie de amplificare».
Premiul III: Liceul Bolyai Farkaş — Tg. Mureş: «Maşină universală pentru prelucrarea lemnului».
Premiul III: Şcoala generală nr. 70 — Bucureşti: «Automat de comandă la oră fixă».

SECŢIA C — PREMII INDIVIDUALE

Premiul I: Ştefan Roşu, comuna Plătăreşti, judeţul Ilfov: «Cîine electronic».
Premiul II: Elena-Maria Achim — Şcoala generală nr. 6, Sibiu: «Termometru cu termistor».
Premiul II: Rezs Gheorghe — Şimleu — judeţul Sălaj: «Barometru».
Premiul III: Nicolae Stănculescu — comuna Stupăreni, judeţul Vîlcea: «Autovehicul lunar».

PREMII DE ORIGINALITATE COLECTIVE

Şcoala generală, comuna Recea — judeţul Braşov: «Cronoprogramator».
Casa pionierilor din Botoşani: «Leagăn electronic».
Casa pionierilor — Călăraşi: «Rachetodrom»;
Casa pionierilor din Craiova: «Automodel-sprint»; Şcoala generală, comuna Tarniţa-Bacău: «Staţie meteorologică mobilă».
Individuale: Nicolae Bîrlădeanu — Piatra Neamţ: «Automobil cu celulă fotoelectrică»; Szabo Ion — Casa pionierilor, Arad: «Aparat pentru iluminat cortul»; Ulrich Ladislau — Petrila: «Barcă giroscopică»; Dan Boldişteanu — Oraşul Victoria — judeţul Braşov: «Avertizor».

JURIUL A ACORDAT URMĂTOARELE MEDALII ALE EXPOZIŢIEI INTERNAŢIONALE MINITEHNICUS '70:

Medalia de aur: Trofeul Minitehnicus, marile premii şi premiile I.
Medalia de argint: premiile II şi premiile de originalitate.
Medalia de bronz: premiile III şi premiile speciale.

În numărul viitor: **Premiile speciale, Premiile «Cutezătorii», premiile «Racheta cutezătorilor», menţiunile.**

ACTUALITĂŢI CUTEZĂTORII

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

CONFERINŢA INTERNAŢIONALĂ «EDUCAŢIA COPILULUI ÎN FAŢA PROGRESULUI ŞTIINŢEI ŞI TEHNICII CONTEMPORANE»

Luni, 20 iulie şi-a început lucrările, la Bucureşti, conferinţa internaţională cu tema «Educaţia copilului în faţa progresului ştiinţei şi tehnicii contemporane».

Iniţiată de Organizaţia pionierilor din Republica Socialistă România şi desfăşurată în cadrul Anului internaţional al educaţiei, conferinţa îşi propune să dezbată — cu scopul de a o generaliza — experienţa pozitivă din diferite ţări ale lumii în domeniul conceperii, elaborării şi înfăptuirii practice a programelor de educaţie tehnico-ştiinţifică a tinerei generaţii. În pregătirea conferinţei, Consiliul Naţional al Organizaţiei Pionierilor s-a bucurat de sprijinul a numeroase organizaţii internaţionale, printre care CIMEA (Comitetul internaţional al mişcărilor de copii şi adolescenţi), CIC (Comitetul internaţional pentru iniţierea în ştiinţă şi dezvoltarea activităţilor extraşcolare) ş.a. La lucrările Conferinţei participă între 20 şi 27 iulie a.c. reprezentanţi a zece organizaţii internaţionale printre care: UNESCO, F.M.T.D., CIMEA, CIC, Institutul de cercetări pentru dezvoltarea socială a Naţiunilor Unite, Asociaţia internaţională a terenurilor pentru joc, Comitetul european al scoutismului, Mişcarea internaţională a şoimilor etc., şi 22 organizaţii naţionale.

La festivităţile deschiderii expoziţiei internaţionale «Minitehnicus'70», care au avut loc în aceeaşi zi, au fost prezenţi şi oaspeţii sosiţi la lucrările conferinţei internaţionale.

S-a deschis Expoziţia internaţională MINITEHNICUS'70

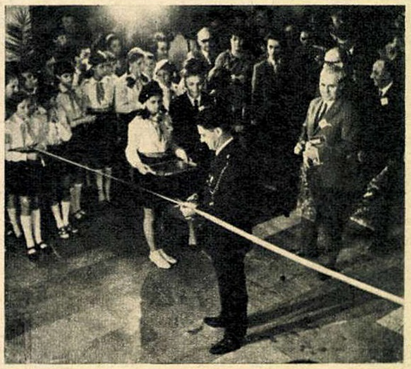
1

2

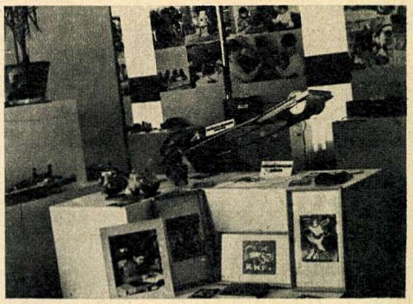
3

MINITEHNICUS 70
4

5

6

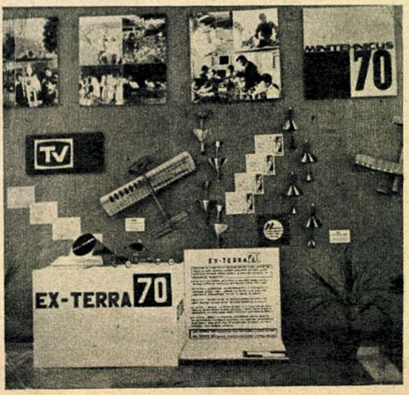

7

1. Luni, 20 iulie, ora 10,30, în prezenţa oaspeţilor sosiţi la conferinţa internaţională precum şi în faţa unui mare număr de copii, la Sala Institutului de arhitectură «Ion Mincu», preşedintele Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor taie panglica inaugurală a expoziţiei.
2. Un aspect cu lucrări prezentate de Palatul Pionierilor din Bucureşti.
3. 4 Standuri cu lucrări ale micilor tehnicieni din R.P. Ungară, R.P. Polonă, R.S. Cehoslovacia şi U.R.S.S.
5. Cibernetică de la Baia-Mare.
6. Animaţie la bazinul de încercare a navomodelelor.
7. Colegul lui Minitehnicus, «Ex-Terra'70».

Înotul – UN SPORT CU MULTIPLE VALENȚE EDUCATIVE

INTERVIU CU TOV. **VIRGILIU RADULIAN**

PREȘEDINTELE CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Reporter: *Considerați învățarea înotului de către pionieri drept o sarcină utilă?*

VIRGILIU RADULIAN: Dorim ca fiecare pionier să învețe înotul, să-l stăpînească în așa măsură, încît să-i fie de folos în viață. Este știut că înotul are multiple valențe: creează un corp armonios, aduce vigoare, păstrează supletea, dezvoltă eleganța mișcării și, în plus, contribuie la educația morală a pionierilor. Acest gen de activitate fizică s-a dovedit un instrument educativ subtil și de mare finețe, el contribuind nu numai la dezvoltarea fizicului, ci și a psihicului.

(Continuare în pag. **13**)

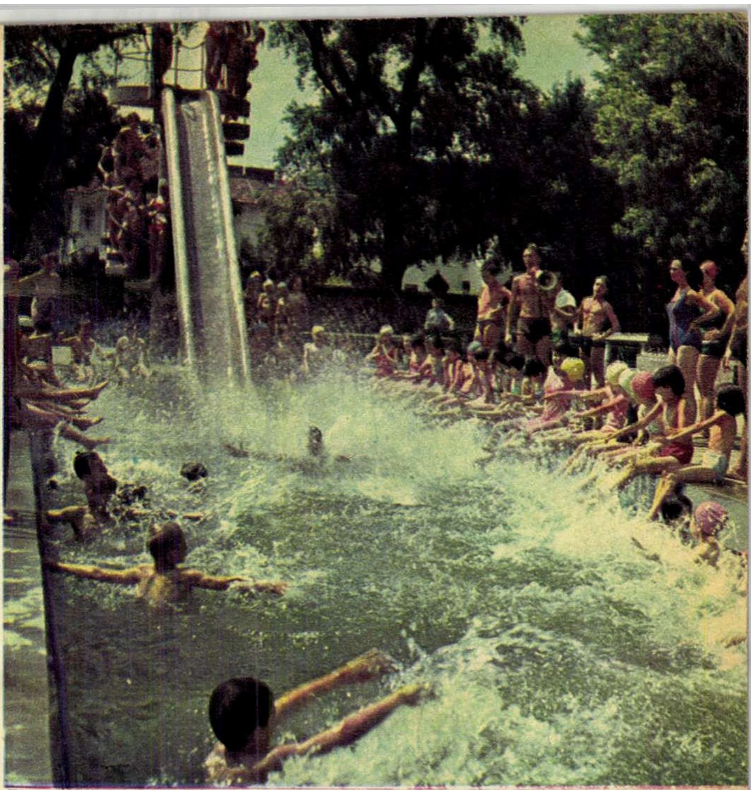

DE LA 7 LA 7

CU ECHIPAJUL „VULTURI XX“ PE CĂRĂRILE APUSENILOR (pag. 4-5)

VARA pionierească

În fața atacului neașteptat „indianul" e gata de luptă.

DE LA 7 LA 7

«STAU MUNȚII FRUNTE LÎNGĂ FRUNTE»

Cu puțin înainte de miezul nopții, după ce Vulturii străbătuseră un drum lung și anevoios, căpitanul Gheorghiță hotărăște să așeze tabăra de corturi într-o poiană, aflată nu departe de locul unde se zăreau zidurile unei citadele de piatră — cabana Cheile Turzii. Mihăiță Boboc rămase o vreme de strajă. Îi veni în minte un vers dintr-un cîntec pe care-l auzise prin părțile acestea: «Stau munții frunte lîngă frunte». Poate că își repovestesc basmul vechi de pe vremea cînd Hășdata, mai tare ca piatra, își croise cale la picioarele lor...

Boboc n-avea somn. Îl frămînta gîndul că a doua zi...

Derulăm filmul unei zile din expediția echipajului «Vulturi XX» din Pucioasa, județul Dîmbovița, aflată în Munții Apuseni: succesiv, secvență cu secvență.

«VULTURI XX» DE LA 5 LA 7

Și totuși e o eroare de... timp în titlul reportajului nostru. Să fim, așadar, exacți: de la 5 la 7. Pentru că abia mijiseră zorile și în tabăra expediționarilor se stîrnise o agitație nemaipomenită. Mihăiță Boboc se sculase cu noaptea în cap, aprinsese un foc zdravăn, lemnele trosneau sub ceaunul care fierbea în clocot. Ideea lui, să servească la micul dejun în loc de tradiționalul ceai cu pîine și cașcaval, o ciorbă de pește! Undițele fură pregătite ad-hoc și, ca la comandă, vreo șapte pești căzură pradă, fiind luați prin surprindere la o oră așa de matinală. Dar despre evenimentul zilei Mihăiță tot nu pomeni deocamdată nimic. Cînd, în sfîrșit, totul fusese pregătit, bucătarul anunță:

— Echipajul «Vulturi XX» să poftească la masă.

Ți-ai găsit! Unul dintre membrii echipajului lipsea. Pe Ionel Deftu, reporterul, îl furase... somnul! Fu găsit într-unul din corturi și purtat cu mare alai la izvor ca să primească botezul apei. Cînd larma se potoli și expediționarii se așezară la masa pregătită după tot dichisul, atrase parcă de un magnet, privirile tuturor se îndreptară spre o cutie imensă cu bomboane de ciocolată. Mihăiță Boboc se ridică și anunță cu o voce solemnă festivitatea zilei: Fotoreporterul echipajului «Vulturi XX» din Pucioasa, Marian Negrea, împlinește astăzi 13 ani! Se cîntă tradiționalul «Mulți ani trăiască». Așadar, o zi frumoasă, cu mult soare, ca de sărbătoare. Prognoza vremii pe care o făcuse aseară Ștefănel Kunchel, meteorologul, că nu se anunță nori «cyrus» se dovedise a fi exactă!

PRIMUL TROFEU: «ALLIUM OBLIQUUM!»

Cei nouă expediționari și cu comandantul zece, înarmați cu unelte de lucru, pornesc în șir indian pe drumul stîncos, de-a lungul defileului rîului Hășdata, conduși de către un grup de alpiniști din orașul Cluj. Traversează podețele suspendate pe odgoane. Peisajul este fascinant. De o parte și de alta se înalță semeți Rotunjitul și Crăpata Sansiului. Reporterul, geologul și naturalistul lucrează din plin. Își notează: «Pe creasta cea mai înaltă un brad temerar stă de strajă munților care parcă se bat cap în cap...», «Fenomenele carstice sînt des întîlnite aici». «Iată cele două peșteri, Balica Mare și Balica Mică». Legenda spune că ele au folosit drept adăpost unei cete de răzvrătiți condusă de către căpitanul Balica și fratele său mai mic împotriva stăpînirii habsburgice. Aci au construit un baraj pe care îl surpau în momentul în care erau atacați de trupele austriece. Hășdata, năvălind cu furie, îneca cetele dușmane. Legenda pornește de la un fapt real. Zidurile se află și azi la intrarea în cele două peșteri, iar numele căpitanului este menționat într-un document datînd din 1703, care se află la Arhivele orașului Tg. Mureș. Acum în cele două peșteri își află sălaș porumbeii și liliecii. Deodată naturalistul exclamă victorios:

— Iată ceea ce căutam!

O săritură «a la Acapulco» și trofeul va fi cules. Dar locul este periculos. Unul dintre alpiniști îl ajută și, în sfîrșit, «allium obliquum» se află în mîinile lui. Este un exemplar rar (i se mai spune «ceapă turcească»), unic în Europa. Se mai găsește doar la poalele munților Himalaia!

ATACUL!

Întorși în tabără, căpitanul Gheorghiță dă comanda pentru strîngerea corturilor. În cinci minute (cronometrat!) expediționarii cu rucsacurile în spate, sînt gata de drum. Florin Mitrea, secundul echipajului, mai consultă încă o dată harta și indică drumul spre Buru — veche așezare de olari, păstori, agricultori. Distanța — 19 km. Vor escalada muntele mergînd apoi pe Arieș în sus. Ajung destul de repede la cariera de piatră, încep să coboare, să urce, dar drumul parcă nu se mai sfîrșește. Se hotărăsc să apuce altă cărare, însă după puțin timp se pomenesc din nou în locul de unde plecaseră înainte cu o jumătate de oră.

— Culmea! exclamă Cristian. Să te rătăcești așa în miezul zilei, să ocolești de două ori muntele! Păi cum să nu mori de foame?

Spre norocul lor întîlnesc un cioban și le arată calea pe care trebuie s-o apuce. Dar Cristian, zis «Fomilă», nu vrea să mai meargă nici în ruptul capului pînă nu serveste masa de prînz fix la orele 12.00. Se duc tratative, dar nu e de convins. Ștefănel, meteorologul, obosit frînt, aruncă o vorbă, cum că s-ar putea să-i apuce ploaia, că ar fi mai bine să facă un popas și așa mai departe... Mihăiță Boboc strigă în gura mare că moare de sete.

— Dacă întîlnim un izvor îl secăm dintr-o sorbire!

Nu mai e nimic de făcut. Se hotărăște popas într-un loc deschis. Trei expediționari pleacă să caute apă. Înfometați, însetați, ceilalți așteaptă, așteaptă. Negreșit s-a întîmplat ceva. De unde să știe că între timp cei trei deveniseră eroii unui veritabil film cu cow-boy și indieni! Atacul s-a produs prin surprindere în vreme ce se strecurau printre tufișuri să caute izvorul cu apă vie. Înarmat pînă în dinți, un cow-boy, în vîrstă de cinci ani, îi somează să se predea. Un fluierat prelung însă fu

Expediționarii se pregătesc pentru popas.

XX
CASA PIONIERILOR
PUCIOASA

auzit de către cei din tabără.

— Ăsta-i Cornel Vultur! Semn de mare primejdie!

Căpitanul Gheorghiță apucă steagul cu emblema «Vulturi XX» și încă doi... «indieni» înarmați cu arcuri și săgeți se repeziră pe urmele celorlalți.

Finalul? Poate chiar ca în filme! Micul cow-boy devine prietenul lor și e invitat sa se ospăteze împreună cu ei.

După masă, o baie bună în Arieș, apoi expediționarii pornesc din nou la drum.

ZECE EXPEDIȚIONARI ȘI ÎNCĂ TREI...

Șantierul arheologic din comuna Moldovenești. Expediționarii cercetează zidurile «Cetății întărite» aflate într-un loc strategic, pe o înălțime, în apropiere de locul unde Arieșul iese din munți. Au fost găsite aici, în urma săpăturilor începute în 1912, și continuate în 1951—1954 și apoi în toamna anului 1969, grinzi de lemn, obiecte purtînd ștampila Legiunii a V-a Macedonica. Florian Brînzoi, istoric și geolog, e foarte preocupat de stratul negru în care găsește urme de cărbune, piatră arsă și un os pietrificat. Nu este timp acum pentru studiu amănunțit, dar acasă, la întoarcere, se va documenta asupra lor. Aici însă celor zece membri ai echipajului li se alătură încă trei «expediționari» cărora... abia le-au crescut... penele! În valul de pămînt al cetății, Cristian descoperă un cuib părăsit cu trei pui de găină sălbatică lihniți de foame. Băieții îi hrănesc cu firimituri de pîine și aceștia, foarte docili deocamdată, pleacă împreună cu membrii echipajului «Vulturi XX» în expediția din Munții Apuseni, așa după cum sună și cîntecul, compus ad-hoc:

«Noi sîntem Vulturi XX
Și am plecat în Apuseni
...seni»

Se consultă harta, se indică noul traseu.

«NE NUMIM VULTURI ȘI VOM FI CA VULTURII!»

O ultimă secvență: orele 7 seara. În tabără e liniște. Expediționarii se odihnesc. Au parcurs astăzi 28 km. Doar reporterul lucrează consemnînd în jurnal întîmplările zilei. Privirea îmi cade pe motto-ul paginii cu data de 3 iulie 1970: *«Ne numim vulturi și vom fi ca vulturii!»*

— Îmi pare rău că nu vă pot însoți mai departe. Dar, ca vulturi ce sînteți, sînt convinsă că veți învinge greutățile, veți cuceri înălțimile și poate unul dintre marile trofee ale concursului «Expedițiile Cutezătorii!».

ILEANA PIȚA
Foto: GH. CUCU

O baie strașnică în Arieș.

Dimineața, la orele 5 - înviorarea!

Geologul, în plin lucru.

Intre noi, reporterii

de **OCTAV PANCU-IASI**

Nu știu cînd s-a născut la începutul începuturilor, zicătoarea «a vinde castraveți grădinarului», dar dacă cumva, uitată, ea ar trebui să renască, precum pasărea Phoenix din propria-i cenușă, atunci, nu mă îndoiesc, momentul cel mai prielnic e acum — acum cînd eu, om cu început de chelie și sfîrșit de tinerețe, mă apuc să scriu într-o revistă adresată școlarilor despre... vacanță! Nu, zău, mi se pare mai mult decît o cutezanță! Ce mai știu, ce mai pot ști eu despre culoarea și parfumul acestui anotimp unic al bucuriei? Merită oare, nostalgic, să-mi amintesc că, odată (doamne, cît e de atunci!) îmi atîrnam cercei de cireșe și, prin pratul fierbinte, colindam din zori pînă-n seară meleagul fermecat al Arcadiei, urcînd zmee și vise, alergînd după fluturi și speranțe, iar noaptea, dincolo de miezul ei, mă găsea ascultîndu-l vrăjit pe domnul Jules Verne, povestind despre călătoria sa în adîncul pămîntului, ori pe bunicul Sadoveanu despre nesfîrșitele sale popasuri în adîncul sufletelor? Nu, dragii mei grădinari, îmi opresc pentru mine castraveții! Ai voștri sînt mai proaspeți și mai zemoși... Vă dau vouă cuvîntul!

Luîndu-l pe humuleșteanul Nică al Petrei de mînă, foarte tînărul reporter ploieștean *Dumitru Bălan*, elev în clasa a VII-a, i se adresează copilului care a fost genialul povestitor moldovean, vorbindu-i despre vacanță într-o manieră înrudită cu poezia:

«*Hai, Ionică, hai să ne pierdem prin poienele vacanței mele, să dăm bună dimineața brazilor și să spunem noapte bună albatroșilor mării! Toată lumea e a noastră Ionică! Fiecare drum al patriei ne poartă spre o stea, hai să pornim cîntînd spre galaxia de frumusețe în care își dau întîlnire faptele străbunilor și ale părinților noștri, minunile zidite de natură și cele pe care le-a durat hărnicia oamenilor!*»

Poezia îi iese în cale și altui tînăr reporter, craioveanul Alexandru Lădaru, din clasa a VIII-a.

„Mă trezesc în fiecare dimineață cu numele tău pe buze, vacanță! Întind mîna și dau de tine pretutindeni în jurul meu. Citesc. Fac sport. Mă pregătesc să plec cu părinții, la mare. Am lucrat mai multe dimineți la înfrumusețarea cartierului nostru și al școlii noastre. Visez. Da, mai ales visez... că sînt mare... că e nevoie de mine... de mintea mea, de munca mea... îmi imaginez 101 de cîntece răsunînd ca 101 salve în onoarea verii și a vacanței! "

Tiptil, pe vîrfuri, mă retrag... Grădinarilor, am venit cu sacul gol la voi... Am venit doar să mă plimb prin grădinile voastre și să vă admir. N-am nimic de vînzare... Dacă vreți, pot să vă dăruiesc ceva... Inima!

EXPEDIȚIILE CUTEZATORII

VACANȚELE UNUI TÎNĂR LINIȘTIT

4

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: Deși toți ceilalți expediționari sînt convinși că străinii sînt arheologi, Nic continuă să-i suspecteze, mai ales că, aruncîndu-și o privire în cortul acestora, descoperă niște dinamită, din care ia un calup. Pentru a rezolva disputa iscată, o dată cu lăsarea serii, Andi, ajutat de Radu, îl trimit pe Codruț cu microfonul magnetofonului lor lîngă cortul acestora. Ascultînd ce discută străinii, «Arcașii lui Decebal» află cu surprindere că aceștia vor să pună mîna pe un presupus tezaur aflat în subteran.

Scenariu: **CONSTANTIN DIACONU** Desene: **PUIU MANU**

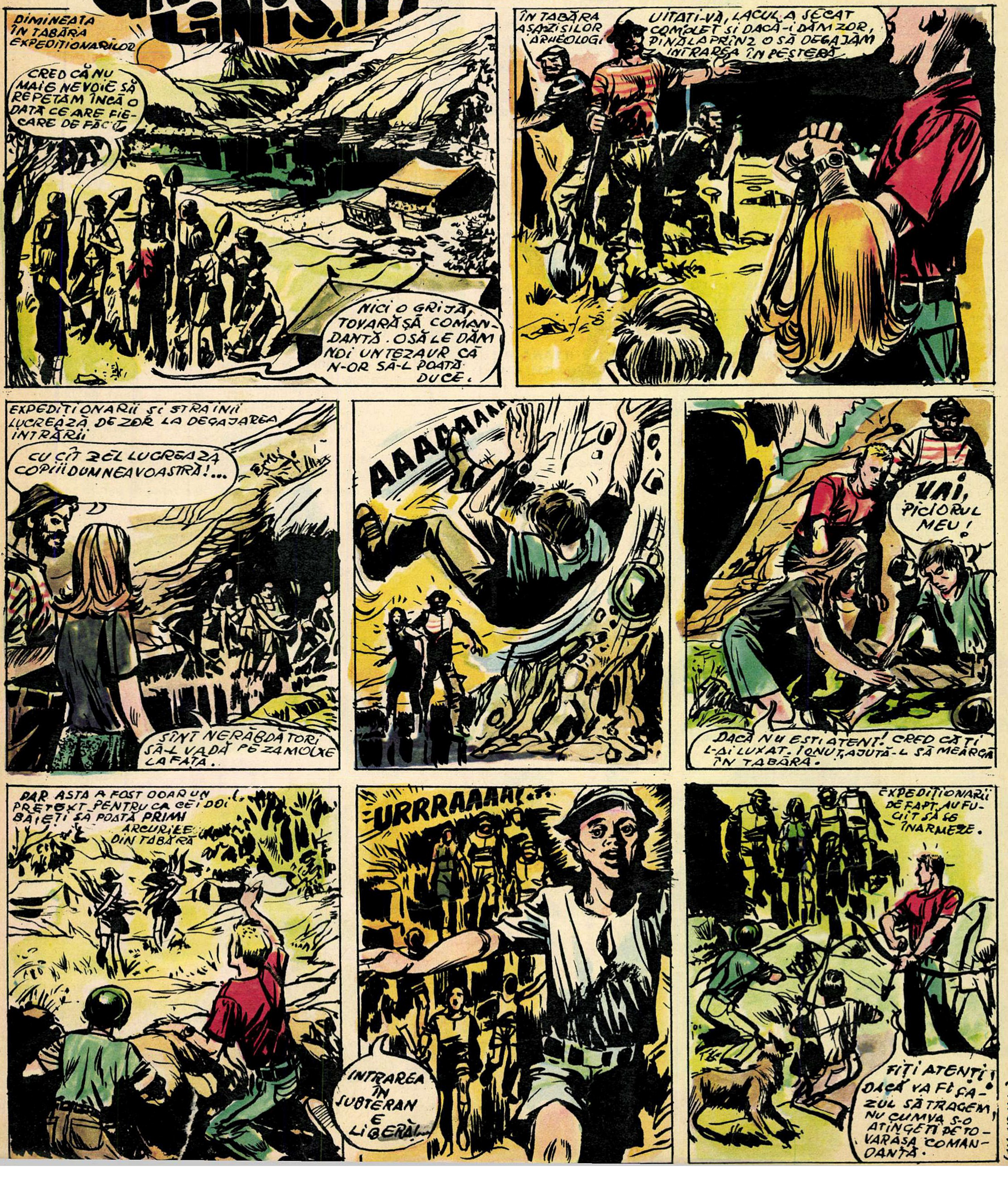
DIMINEAȚA ÎN TABĂRA EXPEDIȚIONARILOR
CRED CĂ NU MAI E NEVOIE SĂ REPETĂM ÎNCĂ O DATĂ CE ARE FIECARE DE FĂCUT.
NICI O GRIJĂ, TOVARĂȘĂ COMANDANTĂ. O SĂ LE DĂM NOI UN TEZAUR CĂ N-OR SĂ-L POATĂ DUCE.
ÎN TABĂRA AȘA-ZIȘILOR ARHEOLOGI
UITAȚI-VĂ, LACUL A SECAT COMPLET ȘI DACĂ-I DĂM ZOR, PÎNĂ LA PRÎNZ O SĂ DEGAJĂM INTRAREA ÎN PEȘTERĂ.
EXPEDIȚIONARII ȘI STRĂINII LUCREAZĂ DE ZOR LA DEGAJAREA INTRĂRII
CU CÎT ZEL LUCREAZĂ COPIII DUMNEAVOASTRĂ!...
SÎNT NERĂBDĂTORI SĂ-L VADĂ PE ZAMOLXE LA FAȚĂ.
AAAAAAAAA
VAI, PICIORUL MEU!
DACĂ NU EȘTI ATENT! CRED CĂ ȚI L-AI LUXAT. IONUȚ, AJUTĂ-L SĂ MEARGĂ ÎN TABĂRĂ.
DAR ASTA A FOST DOAR UN PRETEXT PENTRU CA CEI DOI BĂIEȚI SĂ POATĂ PRIMI ARCURILE DIN TABĂRĂ
URRRAAAA!...
INTRAREA ÎN SUBTERAN E LIBERĂ!...
EXPEDIȚIONARII DE FAPT AU FUGIT SĂ SE ÎNARMEZE.
FIȚI ATENȚI! DACĂ VA FI CAZUL SĂ TRAGEM, NU CUMVA S-O ATINGEȚI PE TOVARĂȘA COMANDANTĂ.

(VA URMA)

POPESCU KIRA CRISTINEL

Bumerangul

Povestire de VINCIU GAFIȚA

Desen: POPESCU KIRA CRISTINEL

Pe tine cum te cheamă?

— Traian.

— Înseamnă că ar trebui să ne batem.

— De ce? Nu mi-ai făcut nimic.

— Nici tu mie, dar pe mine mă cheamă Decebal.

Cei doi purtători ai unor nume atît de cunoscute în istorie mergeau grăbiți pe aleile Palatului pionierilor, către ieșirea spre bulevard.

— Tu la care cerc ești?

— La sport.

— Și acela ce-i? întrebă Decebal, privind curios la obiectul pe care-l ducea Traian.

— Un bumerang.

— Mi-l dai și mie puțin?

— Aici nu. Cînd ajungem în stradă.

— De ce ți l-au dat?

— Să-l duc mîine la școală. M-a rugat tovarășul profesor să-l împrumut.

— E adevărat că se întoarce dacă-l arunci?

— Îți arăt îndată.

Acum erau pe o stradă liniștită, între două bulevarde. Traian făcu o demonstrație aruncînd bumerangul, care se roti pe lîngă copaci, trecu aproape de un zid și reveni către cel care-l aruncase.

— Pot să încerc și eu?

— Dar numai o dată. Și să nu-l arunci cu putere.

— Nu!

Zlang! s-a spart cerul albastru, prăbușindu-se peste cei doi și înghițind bumerangul.

Un bătrînel a apărut îndată în cadrul ferestrei zobite și a cercetat curios strada.

— A voastră-i jucăria asta? a întrebat el cu glas blînd, care a adus puțină speranță în sufletele pline de groază ale celor doi prieteni.

— Da, a răspuns răgușit Traian.

— Atunci veniți și o luați.

Traian și Decebal au șovăit o clipă. Nu le venea să creadă. Totuși vocea bătrînului era atît de îmbietoare, în ochii lui nu se citea nici o umbră de mînie. Intrară. Bătrînul îi aștepta în hol, cu bumerangul în mînă.

— Ștrengarilor, le zise el binevoitor, aproape zîmbind, hai veniți în cameră, să vă vedeți isprava.

Acum chiar zîmbea, glumea. Asta pînă prietenii au trecut pragul. Atunci s-a preschimbat dintr-o dată, a trîntit ușa, a încuiat-o scoțînd cheia și s-a repezit cu vorba:

— Derbedeilor, colindați pe stradă și vă bateți joc de munca oamenilor. E a treia oară cînd spargeți geamul ăsta. Credeam că dați cu pietre.

Cu greu putură să-i explice — că ei pentru prima oară treceau pe acolo, aleseseră străduța aceea liniștită anume pentru că Traian voia să-i arate lui Decebal cum se aruncă un bumerang.

— Bine, bine le tăie bătrînul explicațiile. Și acum ce facem? Să-mi plătiți geamul.

Dar băieții nu aveau la ei nici un ban în afară de cei pentru troleibuz.

— Vă aduc imediat banii, spuse Decebal, care se simțea singurul vinovat.

— Nu așa, nu plecați de aici. Să dăm telefon să vină tatăl unuia dintre voi.

Dar nici unul din cei doi nu avea acasă telefon, erau mutați de curînd, unul în cartierul Balta Albă, altul în Colentina.

— Atunci unul rămîne aici zălog și celălalt se duce după bani, hotărî bătrînul supărat. Rămase Traian, care nu voia să se despartă de bumerang.

— Vezi să n-o ștergi, îl avertiză la plecare.

— Într-o oră sînt înapoi, pe cuvîntul meu, promise Decebal ieșind val vîrtej din casă.

— Sînteți prieteni de mult? îl iscodi bătrînul pe Traian.

— Azi ne-am cunoscut

— Și cum îl cheamă?

— Decebal, atîta știu.

— Atunci nu-l mai vezi. Ai să plătești tu, băiete, toată paguba, hotărî bătrînul, negru de supărare.

— Și-a dat cuvîntul, îl contrazise Traian cu hotărîre.

— Mai vedem noi.

În acest timp Decebal ajungea în goană acasă. Sună, dar nu-i răspunse nimeni. Sub preș găsi un bilet: «Noi am plecat la tanti Elena — a venit unchiul Ion și ne-a luat cu mașina. Stai acasă și fă-ți lecțiile. Mîncarea e în frigider, cheia la vecină». Azi era ziua vărului său Mircea. Uitase. Chiar dacă intra în casă n-avea de unde lua banii. Cît ceruse bătrînul? Șapte zeci sau optzeci de lei, nu-și mai amintește bine. Iar el în pușculiță n-avea decît vreo douăzeci. Oare l-ar înbuna pe bătrîn cu atît de puțini? Coborî amărît scările. Nu știa cum să iasă din această încurcătură. În stradă dădu peste prietenii din echipa de fotbal a străzii, care veneau să-l caute. Fuseseră provocați de cei din cvartalul vecin.

— Nu pot să vin, se scuză Decebal. Trebuie să fac rost neapărat de optzeci de lei.

— Adunăm noi banii, dacă joci și cîștigăm, propuse căpitanul echipei. Decebal a jucat, a marcat trei goluri, echipa străzii a cîștigat meciul, dar n-au putut aduna decît 29 de lei. Punînd și economiile sale, Decebal ajunse la suma de 49 lei. Pînă la optzeci mai era mult. Trebuia să ceară cuiva împrumut, dar cui? Erau de curînd mutați în acest cartier. Nu cunoștea pe nimeni. Nici școala nu și-o schimbase, mergea cu două tramvaie. Amărît deschise frigiderul să bea puțină apă și atunci îi veni ideea: sticlele goale. Adună tot ce crezu că poate fi vîndut, încărca o sacoșă plină și fugi la centrul volant instalat chiar în dreptul blocului lor. Avu noroc, mai încasă douăzeci de lei. Speranțele îi crescură. Unsprezece lei cît mai rămăsese de completat pînă la optzeci nu era o sumă atît de mare, trebuia numaidecît să facă rost și de ea. Mai avea timbre, dar cu acelea ar fi trebuit să se ducă tocmai în centrul orașului, unde se adună filateliștii și fac schimb de mărci. Nu era o soluție.

— Băiețaș, nu vrei să te duci pînă în capul străzii, să rogi pe Moș Nicolae să vină să-mi bată covorul.

Femeia care-l rugase se mutase abia de două zile în blocul lor. Acum își aranja mobila și covoarele.

Decebal fu gata să pornească spre capătul străzii, cînd îi fulgeră a doua idee:

— Vi-l... vi-l bat... vi-l bat eu! se bîlbîi el, hotărît să facă orice numai să iasă din încurcătură.

De obicei, Decebal nu voia să se ducă nici după cumpărăturile casnice, i se părea mai prejos de demnitatea lui de premiant, și de membru al cercului literar, cu numele scris pe coperta revistei școlii lor, să umble cu sacoșa cu cartofi sau să cumpere borș de la bătrîna dintr-o căsuță veche, pitită între blocuri.

Dar acum? Acum a închis ochii, a trecut grăbit cu covorul în spate și cu bătătorul în mînă, pe lîngă grupurile de băieți și fete din fața blocului și s-a apucat vîrtos de treabă. Lovea în disperare, răsuna curtea interioară ca la bombardament. Cînd a adus covorul înapoi, curat și periat, stăpîna lui a băgat mîna în buzunar. Dar probabil că s-a rușinat și a scos-o goală.

— Îți mulțumesc, băiețaș, zise ea cît putu mai dulce. Dacă-ți plac peștișorii, să vii să-ți dau, că avem un acvariu foarte frumos.

Decebal plecă îndurerat, cu gura încleștată, ca nu cumva să spună ceva nepoliticos. În suflet simțea însă și o oarecare mîndrie că nu i se dăduseră bani. Porni spre tramvai. Era hotărît să se ducă și să-l roage pe bătrîn să-l păsuiască de rest pînă a doua zi.

Văzu tramvaiul și alergă să-l prindă. După zece minute ajunse în sfîrșit, pe strada dintre bulevarde.

Cînd îl văzu, bătrînul făcu ochii mari. Traian răsfoia liniștit niște reviste pe care le găsise pe masă.

— Gata? zise el cu glasul cel mai liniștit din lume.

— Tinere, vorbi bătrînul plin de respect, ține-ți banii. Mi-ai făcut o mare bucurie. Eu am crezut că nu mai vii. Prietenul tău mi-a spus că nici nu vă cunoașteți bine.

— Nu-i știam numele de familie, protestă Traian. Dar de cunoscut îl cunosc. E pionier, și pionierii nu-și calcă niciodată cuvîntul.

AMA
pescuitoarele DE PERLE

Un reportaj de
ION MĂRGINEANU

În timpurile străvechi, locuitorii de pe meleagurile Extremului Orient, cu înclinația lor spre misticism și metaforă, denumeau perla «lacrima zeilor», atribuindu-i calități supranaturale. Ei socoteau că mica pietricică sidefie, descoperită între cochiliile scoicilor, are proprietăți magice, curative.

Cu vremea însă, perlele au devenit un obiect de podoabă, un apanaj al celor avuți, prețuind mai mult chiar decît aurul ori decît pietrele scumpe. Se spune chiar că Iulius Cezar ar fi dat un edict prin care interzicea purtarea lor de către plebe, ele fiind admise doar persoanelor din așa-numitul rang înalt.

Dacă la început aceste comori ale adîncurilor erau produse doar pe cale naturală de către anumite specii de scoici — pineta dele — care, pentru a se apăra de corpurile străine infiltrate, le învăluiau cu o substanță dînd astfel naștere acelui obiect în formă sferică atît de căutat, cu timpul, oamenii au descoperit mijlocul de a le produce și artificial. Inventatorul — japonezul Mikimoto — a creat o adevărată industrie a perlelor de cultură.

Am avut prilejul să vizitez centrul de la Toba, un orășel situat în partea de Sud a «Țării Soarelui Răsare» cum este numită Japonia. Acolo, în golful Ago, unde apele oceanului sînt calme, împrumutînd parcă din însuși temperamentul localnicilor, sînt cele mai mari ferme producătoare de scoici purtătoare de perle.

Nu știu dacă oficialitățile s-au gîndit să așeze drept efigie a orașului simbolul care i-a adus celebritatea în întreaga lume — acea sferă din sidef cu reflexe dintre cele mai felurite — dar totul poartă aici amprenta unei activități mai mănoase decît o mină de aur. Începind cu brelocurile și suvenirurile cele mai obișnuite — pudrieră, acul de cravată, portțigaretul, și terminînd cu colierele. Perle, perle, unele mai strălucitoare ca altele, atrag atenția vizitatorilor. Celor dornici de senzații li se oferă în schimbul unei sume, o simplă și obișnuită scoică pentru ca deschizînd-o singuri, să-și încerce norocul. Poate vor găsi o perlă!

Însă dincolo de pitorescul locurilor, de uimirea cu care privești «tezaurul» pentru căutarea căruia mulți oameni suferă, te impresionează tocmai acele ființe de fragilitatea bibeloului, așa-zisele «ama», căutătoarele de perle, cele mai multe fete de 13—14 ani care își pun în joc sănătatea și nu rareori viața, pentru o existență de mizerie.

E drept, turiștii americani țin să le fotografieze pe plajă, ca pe niște curiozități, unii se duc chiar cu vaporașul în larg, pentru a le vedea cum se cufundă în apă, mînați de aceeași sete de senzațional. Dar numai cine stă de vorbă cu una dintre «ama», la capătul celor 20 sau 30 afundări la o adîncime de 15 metri, cine le privește obrazul palid și le simte respirația greoaie, își poate da și mai bine seama cîte sacrificii fac aceste fete, îmbătrînite prematur, cu idealurile zdrobite la o vîrstă cînd tinere ca și ele, abia încep să-și țeasă visurile.

Una dintre «ama», pe nume Takeo, pe care am întîlnit-o sorbind dintr-o cană cu ceai, într-o pauză de lucru, îmi povestea că profesiunea de pescuitoare de perle a preluat-o de la mama sa, o femeie de 40 de ani, ajunsă astăzi epavă umană.

— Și de ce nu pleci în altă parte?

Fata mă privește cu ochii ei migdalați și răspunde cu tristețe în glas:

— Unde? Acasă mai am patru frați mai mici. Mama e bolnavă și eu trebuie să țin întreaga familie. Tată nu am.

— Și cît cîștigi?

— Cît vrea stăpînul.

Am priceput din cuvintele ei, din resemnarea gesturilor, că fata cu trupul plăpînd, învinețit de frig, e strivită de viața nedreaptă la care o obligă însăși nedreapta orînduire capitalistă. În jur, femei venite din America, din Anglia sau Australia, purtau la gît coliere din perlele pe care Takeo și multe altele ca ea, le aduceau o dată cu scoicile scoase la suprafață într-un coș de forma ciurului. Femeile bogate o priveau pe palida «ama»

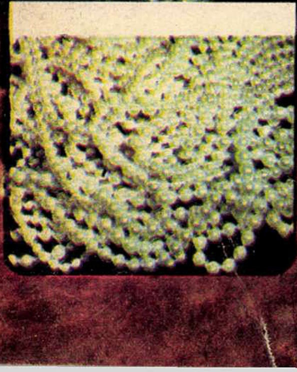

MICRO DOCUMENTAR

- Misterios dar al naturii, perla l-a uimit pe om din cele mai vechi timpuri. Ea a fost cea dintîi podoabă scumpă adoptată de strămoșii noștri. Este greu de precizat unde și cînd a intrat omul pentru prima oară în posesia perlei. Istoria antică menționează, de pildă, că la un festin dat de Cleopatra în cinstea lui Marc Antoniu, printre bijuteriile reginei Egiptului se aflau și o pereche de cercei alcătuiți din două enorme perle. Dorind să-l uimească pe Marc Antoniu — povestește Pliniu — Cleopatra a dizolvat una din prețioasele perle într-un pahar cu vin și a băut lichidul obținut în sănătatea oaspetelui.

- Locuitorii vechiului Babilon pescuiau perlele din Golful Persic încă acum 27 de secole. În India, la primirea în casta brahmană, novicelui i se prindea la gît o perlă, ca talisman împotriva tuturor relelor, iar războinicii vechii Indii foloseau perlele și la împodobirea scuturilor.

- În vechea Grecie s-a aflat de existența perlelor prin intermediul fenicienilor. Apoi cultul perlei s-a răspîndit și la romani. După unii autori, campania lui Iulius Cezar în Britania ar fi fost determinată de zvonurile că acolo ar exista foarte multe perle.

- În Evul Mediu principalii beneficiari ai prețioaselor podoabe erau altarele bisericești. În secolul 14 moda perlelor a cuprins cu o furie nemaipomenită toată Europa. Orice ceremonie din înalta societate era o adevărată paradă a perlelor.

- Pînă în secolul al 15-lea, cînd a fost descoperită metoda șlefuirii diamantelor, perla a ocupat primul loc printre pietrele prețioase. În secolul 16, cele mai celebre perle au fost cele oferite ca zestre Caterinei de Medici în 1535. Mai tîrziu ea le-a oferit Mariei Stuart, căreia însă nu i-au adus noroc. După executarea ei, perlele au intrat în posesia reginei Elisabeta a Angliei.

- Îndeletnicirea «ama» există în Japonia din vremuri imemoriale. Numele ei vine de la numele zeiței mării ca pe un simplu obiect.

Am aflat mai apoi că stăpînul fermei, pentru a menține prețurile ridicate, aruncă perlele imperfecte la cea mai mare adîncime, în cadrul unei ceremonii la care cheamă și un preot shintoist (Shinto fiind cea mai străveche religie japoneză). La această ceremonie, asistă toate tinerele «ama» și vă dați seama cu cîtă tristețe urmăresc acestea irosirea muncii lor atît de grele și atît de prost plătită.

Pe țărm, la capătul fermei unde se află «plantațiile» cu scoici, un om înarmat veghează. El apără averea stăpînului împotriva braconierilor dornici de îmbogățire. Fiecare cultivator își păstrează cu strictețe secretul de fabricație a perlelor, adică acea compoziție a substanței care este injectată în corpul scoicii pentru ca, după un anumit timp, aceasta să producă minunata sferă sidefie.

De cîte ori privesc o perlă, chiar și din cele realizate în retortele chimiei, am senzația că văd reflectîndu-se în ea, chipul unei «ama», a unei ființe de pe țărmul oceanului, așa cum am cunoscut-o în timpul trudei sale. Chipul lui Takeo avea și el reflexele de sidef ale perlelor.

●

MICRO DOCUMENTAR

Din mitologia japoneză se spune că îmbrăcămintea albă a fetelor «ama» sperie rechinii. O «ama» își începe munca de la frageda vîrstă de 10 ani. În majoritatea cazurilor meseria se transmite din familie.

● Margarita este insula pescuitorilor de perle din Marea Caraibilor. Băștinașii pornesc la pescuit în pirogi. Un bolovan folosit drept *lest* îi ajută pe pescuitorul de perle (aici perlele sînt pescuite îndeosebi de bărbați) să plonjeze în adîncurile apelor și să ajungă coborînd în drum vertical acolo unde presiunea apasă timpanul și face ca sîngele să zvîcnească în timple (locul unde se găsesc perlele albe și negre).

Ocupația acestor băștinași este foarte veche, pescuitul perlelor efectuîndu-se și azi la fel ca acum 500 de ani cînd Columb a descoperit insula. El a botezat-o *Garita del Mar*, adică *Sentinela mării*. Apoi, marinarii europeni au inversat cuvintele și i-au spus *Mar Garita*, ceea ce în limba spaniolă înseamnă perlă.

Pe o punte un om veghează pentru a salva în caz de pericol pe tînăra Ama scufundată în adîncuri pentru a culege prețioasele scoici.

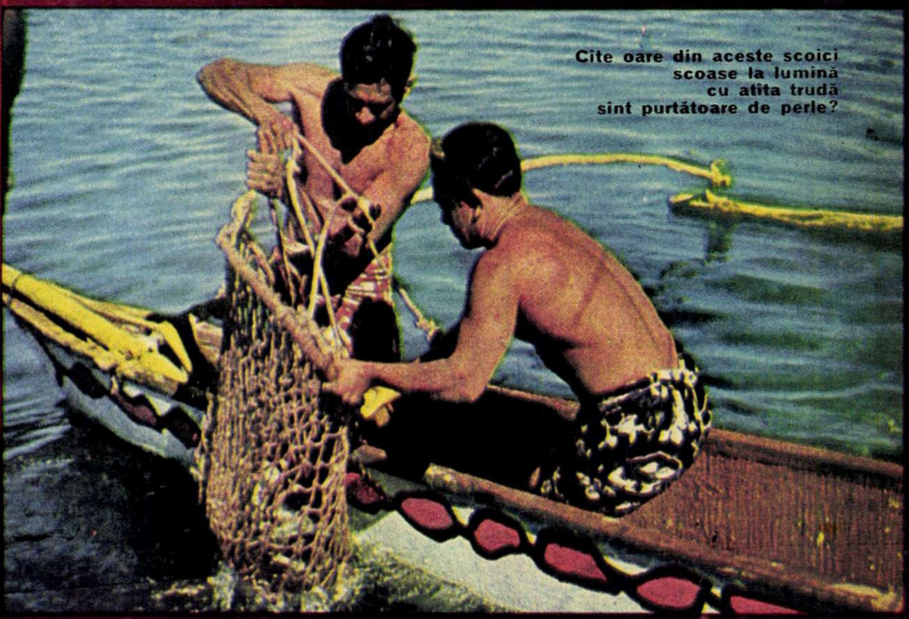

Cîte oare din aceste scoici scoase la lumină cu atîta trudă sînt purtătoare de perle?

AMA

PESCUITOARELE DE PERLE

ROMAN FOILETON

OPERAȚIUNEA „HERCULE”

de OVIDIU ZOTTA

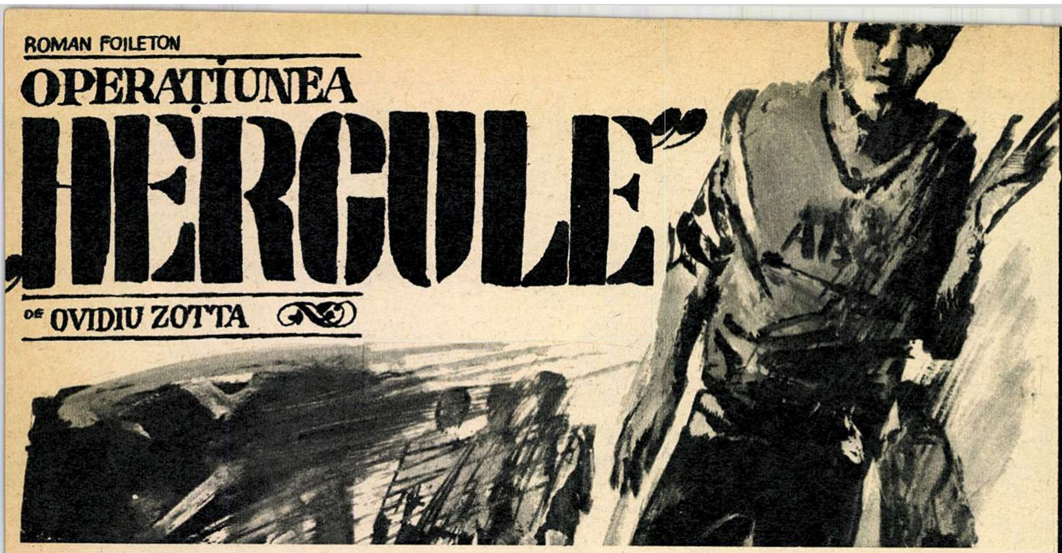

MARIUS AȘTEAPTĂ O PALMĂ

La amiază, Victor Roman îi convocă și le spuse dur însă — după părerea lui Marius — perfect cavalerește:

— Dacă vă mai prind cu aiureli din astea, vă dau afară! Reluăm mîine dimineață. Pînă atunci, să beți ceai de mentă!

Și le întorsese spatele. Jaguarul, în schimb, îi moraliză îndelung, probabil că prezența secretarului său, domnul Mirea, sosit să-l viziteze pe maestru, îl făcea să se simtă din nou pedagog, ca acasă. El le vorbi despre îndatoririle celui care se integrează într-o activitate colectivă, despre simțul măsurii, despre capacitatea de a prevedea urmările acțiunilor pe care le declanșează. În tot acest timp, îi ținu în picioare, în mijlocul curții, expuși tuturor privirilor. Domnul Mirea căruia, suportînd greu căldura, se vedea asta după bobițele de sudoare strînse la rădăcina părului, i se făcuse milă de ei sau poate pur și simplu se plictisise să asiste la o scenă atît de penibilă, interveni:

— Foarte bine, maestre, dar cred că e suficient, își vor remedia purtarea, sînt încă niște copii! În fond, ce grozăvie au făcut? S-au îndopat cu înghețată pînă i-a apucat... vorba aceea! Marile principii nu vor avea de suferit dacă închidem puțintel ochii!

Jaguarul se întoarse furios spre el:

— Domnule...

Și... izbucni în rîs. Marius și ceilalți împricinați zîmbiră și ei mînzește, cu neîncredere, apoi văzînd că au scăpat cu bine își luară repede tălpășița. Nu departe, în cerdacul castelului, îi aștepta o fată frumoasă și blîndă, cu numele de Magda Feneșan. Surîsul ei avea să le redea buna dispoziție!

Urcînd scările, simțiră un miros plăcut, de prăjitură proaspătă.

— Magda ne-a pregătit ceva bun! strigă voios Marius. Iată ce înseamnă să ai pe cineva care se gîndește la tine! Uiți de răutatea lumii!

Fata cea frumoasă îi întîmpină însă cu priviri șașii de dispreț:

— A, voi! Ați reușit să vă faceți de rîsul tuturor!

— N-o lua și tu chiar așa, spuse împăciuitor Marius. Errare humanum est!

— Împrejurarea *rușinoasă* în care v-ați aflat nu merită citate latinești! pufni Magda. Singurul om serios dintre voi rămîne tot Tiberică.

— Mda, stîlpul științei, rînji Marius. Acum însă s-a transformat în stîlp de bucătărie! L-ai văzut cu cîtă uitare de sine curăță cartofi?

— Ei bine, l-am văzut și mi-a făcut o impresie excelentă! Nu-i mare lucru să-ți dai aere de star mai ales atunci cînd ai *norocul* ca un regizor indulgent să-ți dea un rolișor. În schimb, consider că este pur și simplu eroic să accepți o modestă slujbă la bucătărie, pentru a fi, măcar în felul acesta, util artei!

— Vorbiți de mine? se auzi glasul muzical și nițel răsfățat al lui Tiberică.

Apăruse în șorțul lui alb, de bucătar, și cu bonetă de aceeași culoare. Ținea în mînă o linguriță cu un fel de pastă portocalie, părînd însuflețit de bucuria unui mare eveniment.

— Ce cauți *tu* aici? se miră Marius.

— Sînt în delegație, glumi Tiberică. Băieți, să sărbătorim împreună o mică victorie: Magdei i-a reușit șerbetul de coacăze!

— Ești sigur că e destul de bun? întrebă Magda, timidă.

— Nici sultanii n-au mîncat unul mai parfumat și mai dulce!

Magda îl rugase să-i procure, în mod discret, rețeta șerbetului de coacăze de la șeful bucătar, iar Tiberică, serviabil ca de obicei, îi dăduse o mînă de ajutor și la prepararea acestei rafinate bunătăți.

— Șerbet de coacăze, uite cu ce-și farmecă acest Romeo modern iubita! gemu Marius.

Trase sabia de la șold:

— Ia-ți adio de la cîmpul de luptă, armă credincioasă! De mîine am să te folosesc la tăiat tăiței, poate că în felul acesta voi cuceri și eu dragostea cuiva!

Puțin mai tîrziu, Marius făcu în așa fel încît să rămînă singur cu Tiberică. Îl privi cruciș:

— Ascultă, îți amintești ce mi-ai promis acum cîteva luni, cînd ți-am împrumutat costumul meu?

— Da, sigur, zîmbi cumsecade Tiberică.

— Totuși, o să-ți reamintesc. A fost vorba că vei îndeplini fără discuție trei lucruri pe care am să ți le cer. Ei bine, prima mea poruncă este să pleci *imediat* acasă!

Tiberică roși:

— Dar nu înțeleg...

— Valea! Sau îți calci cuvîntul?

— Dacă tu crezi că e demn ceea ce faci...

— Cred doar că, de cînd ești tu aici, totul îmi merge aiurea! Nu e vina ta, dar așa stau lucrurile. M-am săturat să-mi fi dat mereu ca exemplu.

Tiberică își umflă cu demnitate obrajii:

— Marius, dă-mi voie să-ți spun că ești un laș!

— Îți dau voie. Acum șterge-o la gară!

Tiberică oftă, își descinse șorțul și îl aruncă la pămînt:

— Foarte bine. Dar vreau să văd ce vor zice băieții și *mai ales* Magda, cînd vor afla ce josnic procedezi!

— N-o să le spui nimic, rînji Marius, pentru că a doua poruncă a mea sună astfel: n-ai voie să le spui nimic!

Tiberică făcu un pas spre el, ochii îi luceau în mod ciudat, așa cum nu lucesc ochii unui elev eminent, ci ai repetenților bătăuși...

— Vrei să dai? oftă Marius. Ei bine, îți ofer această satisfacție, ai dreptul măcar la atît. Trage-mi o palmă. Cred că merit, dar bagă de seamă, numai una, că altfel e jale!

Și-și întoarse capul în profil. Tiberică ridică mîna, o ținu așa cîteva clipe, apoi o lăsă disprețuitor în jos:

— Ai vrea tu! Ce-ți închipui, că dacă îți trag o palmă sîntem chit! Nu, n-o să-ți fac plăcerea asta!

Și porni furios pe scări.

În numărul viitor:
BĂTĂLIA

MAS

ENIGMELE TERREI
ENIGMELE CUNOAȘTERII

Toamna anului 1698 înveșmîntase Parisul într-o lumină aurie ca mierea. Chiar și zidurile cenușii, coclite de vreme, ale fortăreței Bastilia, își pierduseră parcă fața posomorîtă. Bănuți de soare scînteiau pe țintele de fier ale porților ghintuite ale temutei temnițe a regilor Franței.

— E ora 3 și totul este în ordine! răsună deodată, din înaltul zidurilor, glasul omului de veghe. Și nu se risipiră încă acele cuvinte rostite de paznic și o caretă trasă de cai iuți se îndreaptă spre poarta principală. Cîteva minute mai apoi, trăsura pătrunse în curtea interioară a fortăreței. Din ea coborî domnul de Saint-Mars, noul guvernator al Bastiliei. Ofițerul gărzii înaintă trei pași spre a-i da raportul, Saint-Mars nu-i dădu nici o atenție. Privirile sale erau atintite spre interiorul trăsurii. După el coborî un bărbat înalt, a cărei față era acoperită pînă la bărbie de o mască de catifea neagră, în care nu erau tăiate decît două deschizături înguste, în dreptul ochilor. Guvernatorul îl invită cu un gest curtenitor să-l urmeze. O oră mai tîrziu, prizonierul necunoscut se afla închis într-o cameră vastă, cu tavan scund, dintr-unul din cele mai izolate turnuri ale citadelei. Ferestrele încăperii, zăbrelite, dădeau spre curtea interioară a Bastiliei. Orice contact cu exteriorul era imposibil. Zi și noapte doi ofițeri din gardă păzeau în fața ușii zăvorîte. Înainte de a i se servi masa, de trei ori pe zi, talgerele, tăvile, tacîmurile erau cercetate cu grija să nu aibă gravate vreun mesaj. Și cînd prizonierul termina de mîncat, ofițerii-paznici cercetau din nou cu grijă încordată fiecare obiect în parte. Era tratat cu politețǎ și respect, iar guvernatorul îl vizita în fiecare seară, luînd uneori cina împreună.

— Cum îl cheamă pe acest prizonier bizar, domnule de Saint-Mars? l-a întrebat încă din prima zi medicul fortăreței.

— Acest om n-are nume — a răspuns sec guverna-

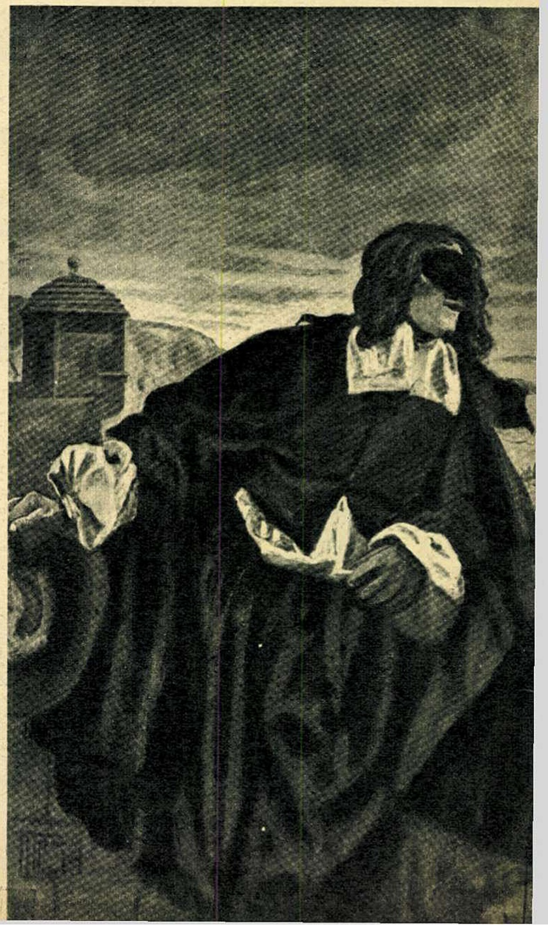

CA de FIER

torul. Și te sfătuiesc să nu mai pui niciodată astfel de întrebări. Îți poți pierde capul...

MISTERUL «MĂȘTII DE FIER»

Și totuși, cît de strașnic era izolat «omul-fără-nume», zvonul s-a răspîndit curînd nu numai în Paris, dar și în alte orașe ale Europei secolului 17. S-a aflat că enigmaticul prizonier fusese deținut mai înainte în citadela Pigneral, apoi mulți ani în fortăreața de pe insula Saint Margueritte — al cărei guvernator fusese pînă la numirea sa la Bastilia tot domnul de Saint-Mars. Acesta din urmă a fost transferat la Bastilia o dată cu prizonierul său, de care va rămîne legat pînă la moarte. Se vorbea pe șoptite pe ulițele Parisului, ca și în cancelariile ambasadorilor, că sub masca de catifea se află o rețea metalică ce ascunde întreaga fată a deținutului — al cărui chip trebuie să rămînă astfel, pentru totdeauna, necunoscut.

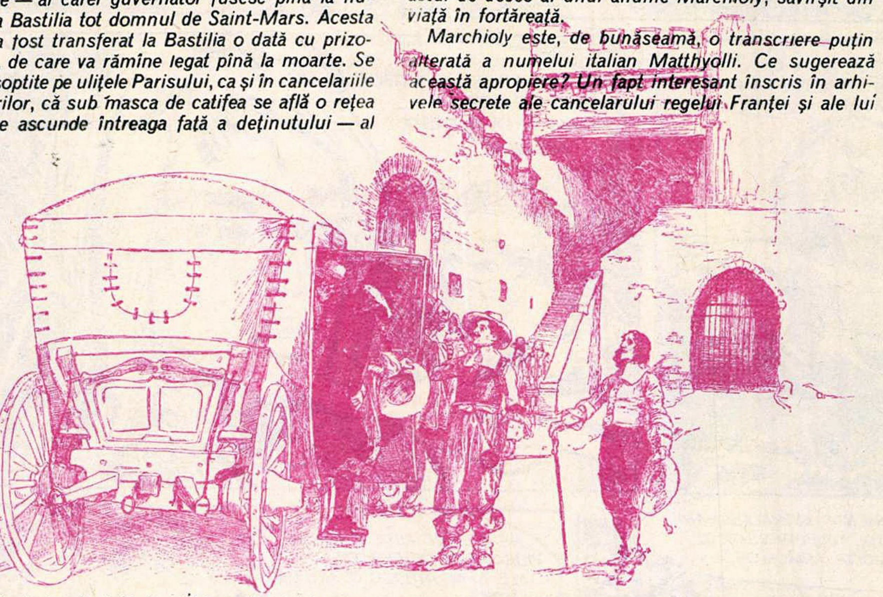

Dar «Masca de fier» de ce tăcea? De ce nu și-a dezvăluit nimănui adevărata identitate? Se pare, totuși, că omul fără-nume, în primii ani ai detenției sale în insula Sainte Margueritte a încercat să transmită în afara fortăreței un mesaj scris. Odată, văzînd ancorată la țărmul insulei o corabie, a aruncat spre navă, prin zăbrelele ferestrei, un talger de argint pe care zgîriase cîteva rînduri.

Căpitanul corăbiei a găsit talgerul și, din pricini neștiute, s-a prezentat de îndată guvernatorului citadelei, povestindu-i cum a descoperit-o din întîmplare, strălucind printre stînci.

— Știi ce scrie pe ea? l-a întrebat guvernatorul.

— Îmi pare rău, domnule, nu știu. N-am învățat să citesc.

— Dacă acesta-i adevărul, ar trebui atunci să-ți pară bine că n-ai citit ce scrie aici — i-a răspuns domnul de Saint-Mars.

Paza a fost întărită și «masca-de-fier» n-a mai încercat niciodată să-și facă cunoscută nefericirea.

ÎN CULISELE ISTORIEI SECOLULUI 17

Omul-fără-nume a devenit, încă în cursul vieții sale, zăvorîte decenii de-a rîndul în turnurile Bastiliei, subiectul a numeroase ipoteze. S-a spus astfel că masca de fier nu era altul decît «Regele Halelor», ducele de Beaufort, iubit de populația mahalalelor pariziene și ostil regelui. Dar s-a dovedit că ducele de Beaufort a murit, asediind orașul Candie, în 1669, iar «Masca de fier» s-a stins în temniță, la Bastilia, 34 de ani mai tîrziu adică în 1703, așa după cum rezultă dintr-un proces verbal semnat de Rosarges, comandantul Bastiliei la acea dată. Și apoi, vreme de trei secole, se destramă zeci de alte ipoteze în care «Masca-de-fier» este identificată, rînd pe rînd, cu contele de Vermandois, superintendentul Foquet, precum și cu alte numeroase personalități politice din vremea Regelui-Soare.

Cine este atunci omul-fără-nume, bărbatul înalt și tăcut ce și-a petrecut o viață în spatele zidurilor de piatră ale Bastiliei, omul pe care Ludovic al XIV-lea l-a încredințat domnului de Saint-Mars recomandîndu-i: «ai grijă, nimeni nu trebuie să știe cine este și de unde vine, nimeni să nu-i audă glasul în afară de dumneata!»

Cercetîndu-se arhivele Bastiliei s-a aflat un document, datat 19 noiembrie 1703, în care este transcris actul de deces al unui anume Marchioly, săvîrșit din viață în fortăreață.

Marchioly este, de bunăseamă, o transcriere puțin alterată a numelui italian Matthyolli. Ce sugerează această apropiere? Un fapt interesant înscris în arhivele secrete ale cancelarului regelui Franței și ale lui Charles IV de Gonzague — Ducele de Mantua. Ministrul-consilier al Ducelui de Mantua, contele Hercule-Antonie de Matthyolli este însărcinat să ducă tratative secrete cu Ludovic al XIV-lea. Șiret, ambițios și dornic de putere, contele îi trădează deopotrivă și pe regele Franței și pe suveranul său. Jocul său dublu este însă descoperit de poliția secretă a lui Ludovic al XIV-lea. Arătîndu-se neștiutor și plin de bunăvoință, ambasadorul la Veneția al regelui Franței, îi dă o întîlnire secretă contelui Matthyolli într-o capelă aflată în preajma Turinului, înștiințîndu-l cu același prilej că îi va preda o mare sumă de bani, ca preț al serviciilor aduse. Întîlnirea a fost fixată la 2 mai 1679. Din acea zi despre contele Hercule-Antoine de Matthyolli nu s-a mai știut nimic. El va fi întemnițat pînă la sfîrșitul vieții, pentru a i se pedepsi trădarea, dar mai cu seamă pentru a nu divulga secretul tratativelor dintre coroana Franței și Ducele de Mantua.

Doamna Campan, care a trăit mult timp la Curtea Franței, în cartea sa «Amintiri despre viața Mariei Antoaneta» confirmă această versiune arătînd că Ludovic i-ar fi răspuns odată reginei, care-l întreba cine se ascunde sub «masca de fier»: «un intrigant primejdios supus al ducelui de Mantua, un trădător pe care l-am întemnițat la Bastilia să nu mai facă rău...»

Să-și fi aflat enigmaticul om-fără-nume, în sfîrșit, identitatea? Sînt unii istorici care neagă această ipoteză, aparent documentată și convingătoare. Este inexplicabil tratamentul deosebit, sînt inexplicabile privilegiile de care s-a bucurat în tot timpul detențiunii sale «masca-de-fier». Nu astfel poate fi tratat un trădător, fie el și de viță nobilă. Fără îndoială, prizonierul era o mare personalitate a vremii, spun adversarii ipotezei Matthyolli. Cine se ascundea deci sub mască! Iată o enigmă ce stimulează și azi, încă, imaginația și cercetările multor istorici.

MIHAI GHEORGHE ANDRIEȘ

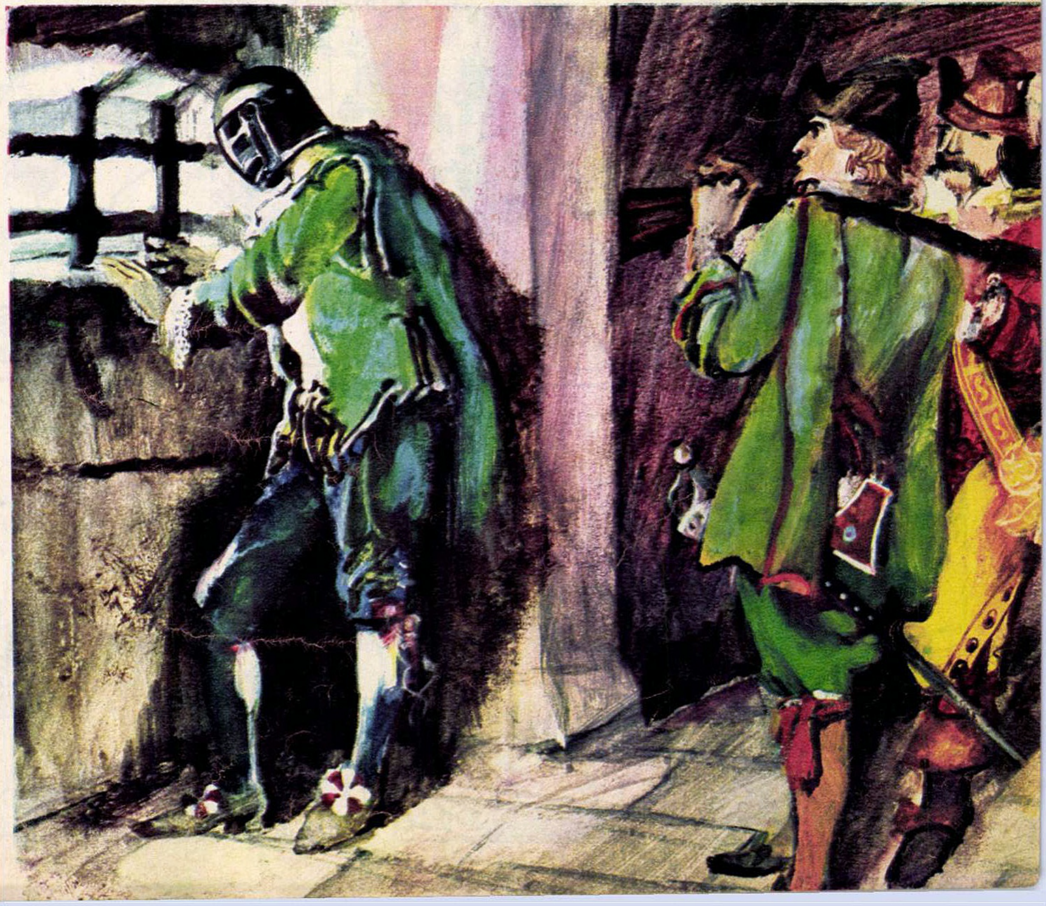

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Niels, Bernard și Val Damian, trei tineri exploratori, pornesc pe urmele profesorului Hayes, care «dispăruse» în jungla Amazonului, împreună cu Lora, fiica sa, și cu asistentul său. Norbert. Revederea cu profesorul se petrece în chipul cel mai bizar.

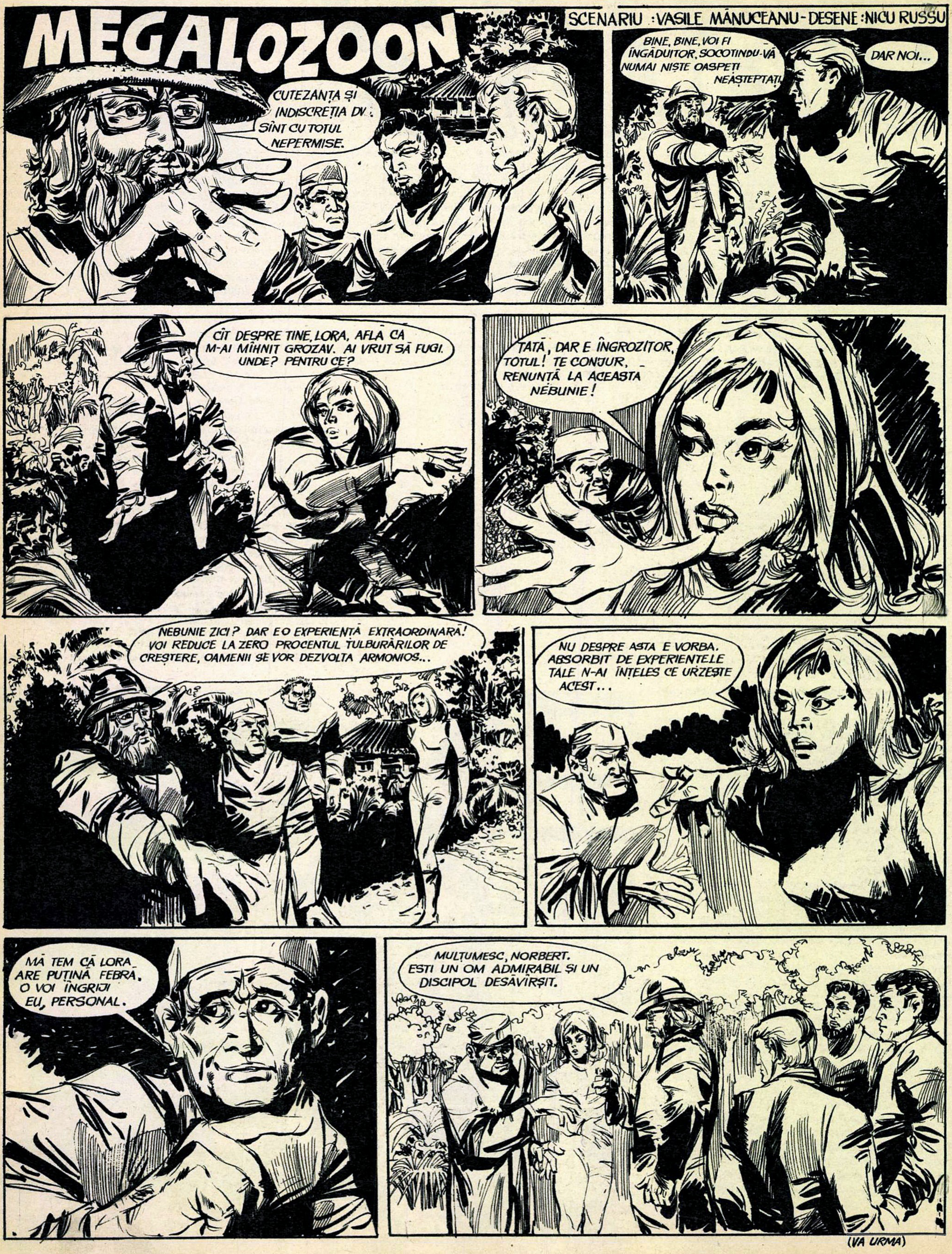
MEGALOZOON
SCENARIU :VASILE MĂNUCEANU-DESENE :NICU RUSSU
CUTEZANȚA ȘI INDISCREȚIA DV. SÎNT CU TOTUL NEPERMISE.
BINE, BINE, VOI FI ÎNGĂDUITOR, SOCOTINDU-VĂ NUMAI NIȘTE OASPEȚI NEAȘTEPTAȚI.
DAR NOI...
CÎT DESPRE TINE, LORA, AFLĂ CĂ M-AI MÎHNIT GROZAV. AI VRUT SĂ FUGI. UNDE? PENTRU CE?
TATĂ, DAR E ÎNGROZITOR, TOTUL! TE CONJUR, RENUNȚĂ LA ACEASTĂ NEBUNIE!
NEBUNIE ZICI? DAR E O EXPERIENȚĂ EXTRAORDINARĂ! VOI REDUCE LA ZERO PROCENTUL TULBURĂRILOR DE CREȘTERE, OAMENII SE VOR DEZVOLTA ARMONIOS...
NU DESPRE ASTA E VORBA. ABSORBIT DE EXPERIENȚELE TALE N-AI ÎNȚELES CE URZEȘTE ACEST...
MĂ TEM CĂ LORA ARE PUȚINĂ FEBRĂ. O VOI ÎNGRIJI EU, PERSONAL.
MULȚUMESC, NORBERT. EȘTI UN OM ADMIRABIL ȘI UN DISCIPOL DESĂVÎRȘIT.

(VA URMA)

Înotul – UN SPORT CU MULTIPLE VALENȚE EDUCATIVE

INTERVIU CU TOV. VIRGILIU RADULIAN

PREȘEDINTELE CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

(urmare din pag. 3)

Reporter: *Desigur că vă referiți la conceptul de om modern, complex, capabil de randament sporit, omul societății socialiste.*

VIRGILIU RADULIAN: Exact. Să nu uităm că înotul dezvoltă curajul și rezistența, că stimulează luarea unor decizii juste într-un minimum de timp. În bazin sau în rîu cauți să te autodepășești zilnic, te întreci cu prietenii tăi, te călești cu fiecare bătaie de braț. Inundațiile din acest an au dovedit că numai acei cetățeni, mari sau mici, cărora nu le-a fost frică de apă, care știu să înoate, au putut acționa în salvarea semenilor lor aflați în primejdie.

Reporter: *In afara frumoasei inițiative «Delfin '70» se mai preconizează din partea Consiliului Național al Organizației Pionierilor și alte măsuri pentru învățarea înotului de către pionieri?*

VIRGILIU RADULIAN: Organizația noastră se va strădui să introducă învățarea înotului și în tabere. Se vor organiza numeroase concursuri pentru începători și avansați, cerînd în această privință colaborarea televiziunii și radioului, vom iniția cursuri de înot pe rîuri și lacuri. Cu alte cuvinte, *acordăm un interes deosebit învățării înotului de către pionieri.* Sîntem convinși că în această acțiune nu vom rămîne singuri, că alături de noi se vor afla părinții, profesorii de educație fizică, foști sportivi care au inima încă tînără, precum și Uniunea Tineretului Comunist și Consiliul Național pentru Educație Fizică și Sport. *Pe viitor, în interesul unei dezvoltări complexe a copilului, vom considera învățarea înotului de către pionieri drept o îndatorire pionierească, așa cum trebuie să învețe bine sau să se comporte frumos.*

Interviu realizat de
TIBERIU BAN

Consultînd 37000 de copii

DE VORBA CU Ioan Drăgan, DIRECTOR AL CENTRULUI DE MEDICINA SPORTIVA, BUCUREȘTI

- **diferențe evidente între cei care practică și cei care nu practică înotul.**
- **mijloc de echilibrare a sistemului nervos.**
- **de ce nordicii nu prea cunosc arterioscleroza.**
- **de la deficiențe fizice la... perfecțiune fizică.**

— **Sînteți nu numai un cunoscut specialist în lumea internațională sportivă, autor a numeroase comunicări, cercetări și lucrări publicate, dar și un pasionat al înotului. Puteți să ne spuneți ce influență are practicarea înotului asupra organismului?**

— Consultînd peste 37 000 de copii care au venit să învețe înotul (1957—1967) la Ștrandul tineretului din București, am putut trage o concluzie clară: aceia care au practicat înotul cu regularitate au cîștigat în înălțime, în capacitate vitală, în perimetru toracic, în elasticitate toracică, în greutate, față de copiii de aceeași vîrstă, dar care n-au îndrăznit să intre în bazine...

— **Vreți să ne dați cîteva exemple?**

— Da. Datele oficiale atestă înălțimea medie a copiilor de 13 ani din țara noastră — la băieți fiind de 154,9 cm, iar la fete 152,8 cm. Cei care au aceeași vîrstă, dar au practicat înotul, au următoarea medie: băieți — 156,8 cm, iar fetele 155,57 cm. În ceea ce privește capacitatea vitală notăm următoarele: la băieții dezvoltati normal, media este de 2825 cm față de 3175 cm ai celor care practică înotul, iar la fete avem raportul de 2575 cm față de 2900 cm Deci balanța înclină net favorabil de partea celor care și-au făcut din apă un prieten.

— **Ce alte efecte favorabile semnalati?**

— Înotul echilibrează sistemul nervos, contribuind — în medicina curativă — la vindecarea nevrozelor. Contactul cu apa activează schimbările energetice ale organismului. În țările nordice populația consumă foarte multe grăsimi, dar practică cu mic și cu mare înotul. Astfel, acolo se înregistrează un număr foarte scăzut de cazuri de arterioscleroză. Înotul este chiar un element valoros în corectarea unor deficiențe morfologice sau funcționale. Sînt binecunoscute cazurile lui John Konrads (Australia), M. Macarova (U.R.S.S.) și chiar al celebrului Johny Weismuller care din copii cu afecțiuni fizice, au ajuns performeri mondiali, practicînd cu perseverență înotul.

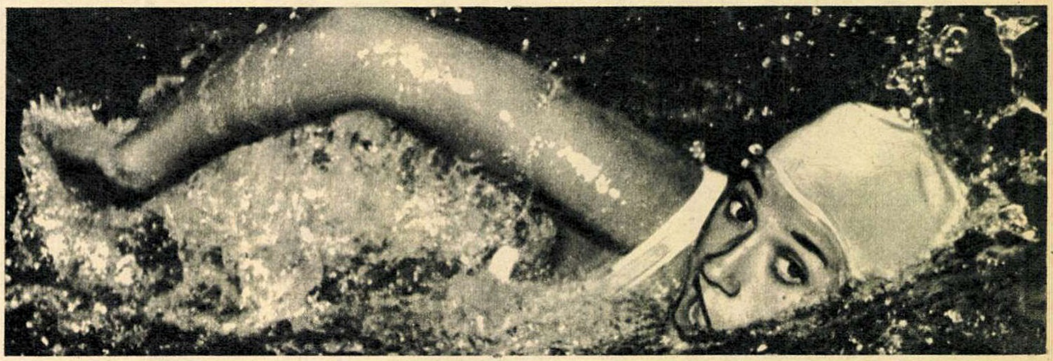

T.B.

SALONUL AUTOMOBILISTIC

Cutezătorii

Cum să facem o mașină cît mai mică în care să încapă cît mai multe persoane și lucruri — iată întrebarea pe care și-a pus-o sir Alec Isigoniss, constructorul șef al B.M.L.C. Și iată în fotografie răspunsul: **AUSTIN MINI MINOR**. Motorul este plasat în față, dar transversal pe axa roților, nu perpendicular, ca la majoritatea mașinilor. În felul acesta se obține un important cîștig de spațiu pentru pasageri. Pe această mașinuță se montează de la 850 cmc pînă la 1300 cmc

PROF. PARBRIZ

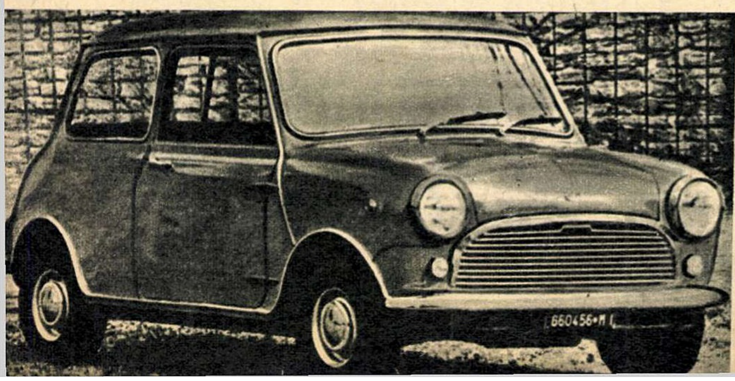

Săgeata ALBASTRĂ

CUPON NR. 8

NOTĂ

Întrucît tichetul nr. 4 (nr. 26 al revistei) a fost micșorat în mod necorespunzător, republicăm acest cupon care, de astădată, se va potrivi ansamblului.

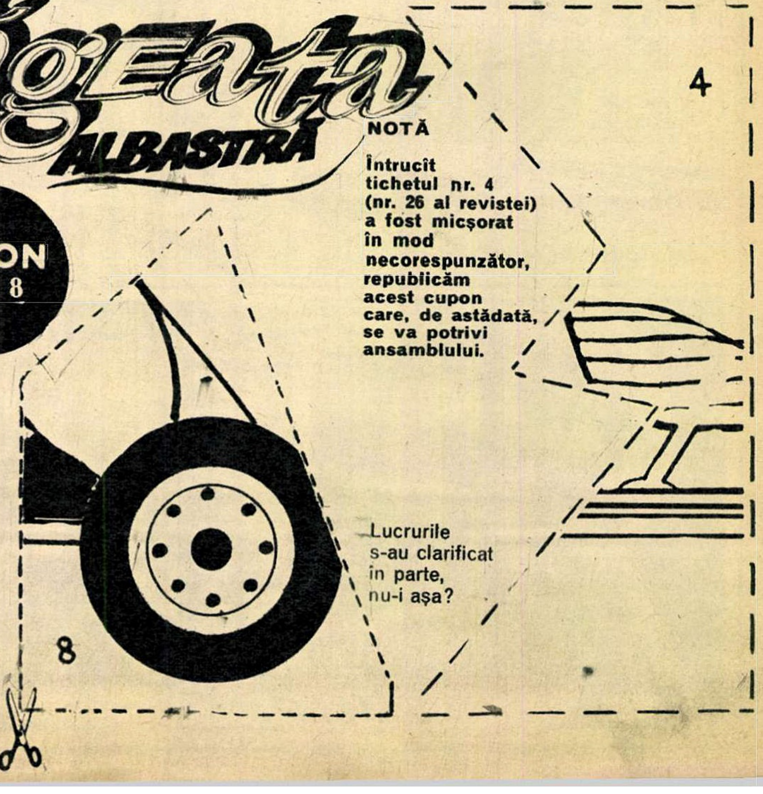
4
Lucrurile s-au clarificat in parte, nu-i așa?
8

AVENTURILE COLEGULUI MINITEHNICUS

Scenariu și desene
de **REISS WALTER**, clasa a
VIII-a, Școala generală nr. 9,
Otopeni

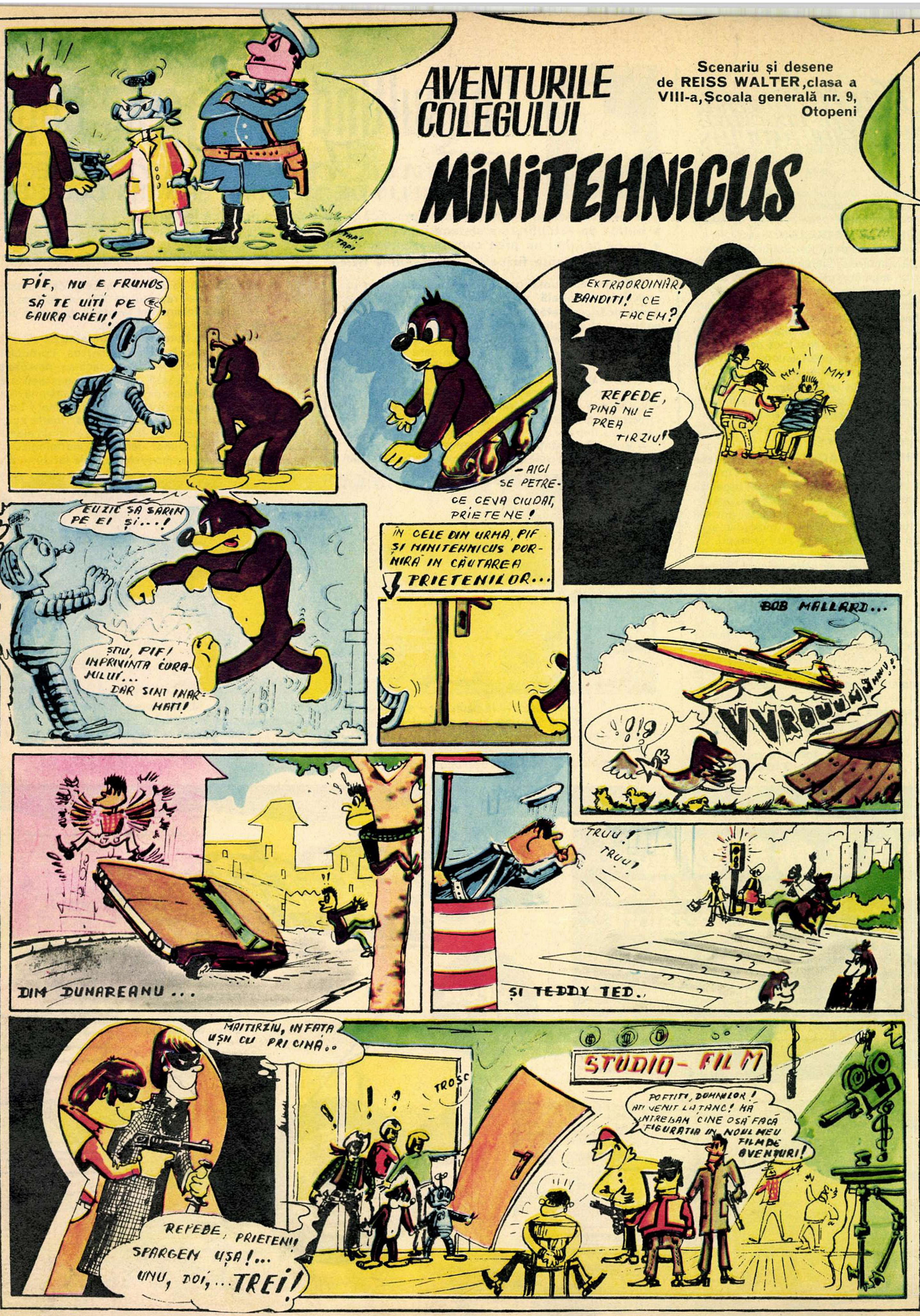
TAP! TAP!
PIF, NU E FRUMOS SĂ TE UIȚI PE GAURA CHEII!
— AICI SE PETRECE CEVA CIUDAT, PRIETENE!
EXTRAORDINAR! BANDIȚI! CE FACEM?
MM! MM!
REPEDE, PÎNĂ NU E PREA TÎRZIU!
EU ZIC SĂ SĂRIM PE EI ȘI...!
ȘTIU, PIF! ÎN PRIVINȚA CURAJULUI... DAR SÎNT ÎNARMAȚI!
ÎN CELE DIN URMĂ, PIF ȘI MINITEHNICUS PORNIRĂ ÎN CĂUTAREA PRIETENILOR...
BOB MALLARD...
VVROUUM
!?!?
DIM DUNĂREANU...
TRUU! TRUU!
ȘI TEDDY TED.
MAI TÎRZIU, ÎN FAȚA UȘII CU PRICINA...
REPEDE, PRIETENI! SPARGEM UȘA!... UNU, DOI,... TREI!
TROSC
STUDIO-FILM
POFTIȚI, DOMNILOR! AȚI VENIT LA ȚANC! MĂ ÎNTREBAM CINE O SĂ FACĂ FIGURAȚIA ÎN NOUL MEU FILM DE AVENTURI!

Sfaturi pentru drumeție

- Aranjarea lucrurilor în rucsac trebuie făcută în așa fel, încît obiectele moi să fie așezate în partea ce vine în contact cu spatele.
- Busola, bidonul sau gamela nu trebuie agățate în jurul mijlocului. Ele dezechilibrează mersul și pot provoca contuzii. Pentru a le avea cît mai la îndemînă, este bine să fie așezate în buzunarele rucsacului.
- În excursii, încălțămintea cea mai potrivită o constituie bocancii sau ghetele cu talpă de cauciuc. Spre deosebire de pantofii de tenis sau baschet, aceștia asigură o bună protecție a piciorului, mai ales pe timp nefavorabil.
- Pantalonul pentru excursie este bine să fie din stofă. Cel de bumbac poate deveni la un moment dat incomod. Un pantalon golf este foarte folositor pentru vreme rea.
- La munte vremea se schimbă des. Un pulovăr de lînă este neapărat necesar, chiar în toiul căldurilor.

PRACTIC

Confecționați-vă un rucsac

Pentru a confecționa un rucsac avem nevoie de 1 1/2—2 m de doc sau de pînză de in. Pînza va fi croită conform schiței alăturate, unde s-a prevăzut și plusul pentru cusături. Corpul rucsacului — un dreptunghi de 0.90 × 0,48 m (fig. 1); buzunarele — două pătrate cu latura de 0,22 m. (fig. 2)

In colțul de jos al buzunarelor tragem la mașină pe diagonala pătrățelelor, formînd clinii care dau lărgimea buzunarelor; clapele buzunarelor — 4 bucăți a 0,16 × 0,11 m (fig. 3); capacul rucsacului îl croim din două bucăți cu lățimea de 0,20 m (fig. 4).

Unim mai întîi dreptunghiul, obținînd un sac la gura căruia facem un tiv de jur-împrejur, lat de 2 cm. Pe acest tiv, după ce mai înainte am pus capacul rucsacului, fixăm capse sau facem butoniere rotunde în care introducem șnurul pentru strîns rucsacul. Buzunarele dublate le aplicăm pe rucsac cam la 10 cm de la bază, iar la 1 cm deasupra lor aplicăm capacele. Atît buzunarele cît și capacul rucsacului se închid cu catarame sau cu curelușe. Curelele le fixăm în partea de sus a rucsacului, unde se termină cusătura capacului, iar în partea de jos a rucsacului, în cele două colțuri, fixăm două catarame cu ajutorul cărora le închidem.

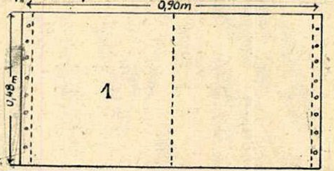

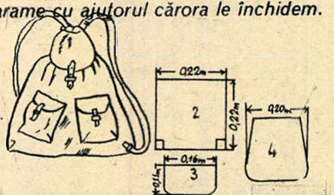

ANTENE

● Cea mai mare carte din lume se află la Muzeul din Leipzig. Este vorba de un atlas editat acum 300 de ani. Înălțimea lui este de 170 cm, iar dacă atlasul este deschis, el acoperă o suprafață de 2 mp.

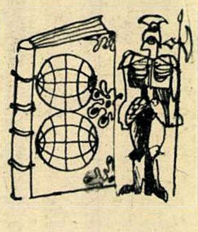

● Pe ghețarul Abramov din Pamir, care se mișcă cu o viteză de 55 m pe an a fost instalată la înălțimea de 4 000 m o stațiune științifică. Ea are sarcina de a determina cauza mișcării mai rapide a ghețarului în timpul nopții decît ziua.

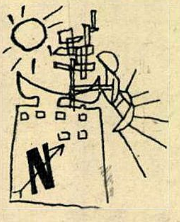

● Pe baza datelor obținute de oceanografii sovietici, japonezi și americani s-a stabilit existența unui curent necunoscut pînă acum în partea de vest a Oceanului Pacific. Se pare că acest curent este provocat de contracurentul ecuatorial din Pacific și apare în zona Arhipelagului Filipinelor și Noii Guinee. Debitul acestui curent care curge spre est și din care pornește curentul Kuroshiwo, este de 47 milioane m³/sec. cu o viteză de 2—3 mile pe oră, iar grosimea stratului de apă în mișcare este de 300 m.

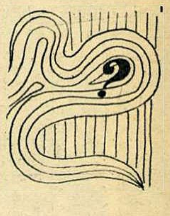

În toiul verii

ORIZONTAL: 1. Refugiu în zilele toride de vară. Pitoresc lac de origine vulcanică lîngă Tușnad. 2. Expuse pe plajă, la aer, soare și apă. Din mers! 3. Băile lor se numeau terme (sing.). Între 21 iunie și 21 septembrie! 4. Ofilit de căldură. Marinar încercat (fig.). 5. Indică limita. Sifonul din răcoritoare! 6. Localitate în Brazilia. A te expune razelor solare! Posed. 7. Din stele! Poet clasic persan, autorul poeziei «Rău de mare». 8. Pe mosor! Autorul pînzelor «La scăldat» și «După baie». 9. A scăpa de năduf! Răcoritoare de circumstanță (pl.). 10. A pictat tablourile «Tătăroaice la malul mării» și «Plaja». Prăjit la... soare!

VERTICAL: 1. Răcoresc străzile încinse de caniculă (pl.). 2. Zone aflate de o parte și de alta a Ecuatorului caracterizate printr-o căldură caniculară. Mare meșter... mare! 3. Cunoscut călător și geograf român în Africa. Înțeapă fără a fi ger! (pl.). 4. A te proteja de razele arzătoare ale soarelui, sub umbrelă. Asigură răcoarea camerei. 5. Asistă pe miri. Bazin carbonifer în R.F. a Germaniei. 6. Doctor (abr.). Fiul Mamaiei! Alifie. 7. Din livadă! O baie bună... acasă! 8. Nume turcesc. Pășune. 9. Scriitor ceh, autorul unor «Arabescuri». Prefix pentru albine. 10. Comparativ pentru cei bine bronzați. Pictor francez, autorul tabloului «Pe malul mării».

Prof. **TEODOR AXIOTI**

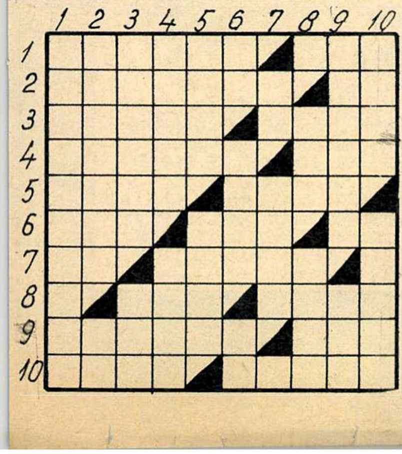

UN ZÎMBET CU...

Inventatorul american Thomas Alva Edison (1847 — 1931) avea un dezvoltat simț al umorului. In repetate rînduri vizitatorii săi — și nu erau puțini — s-au mirat de faptul că poarta grădinii era atît de greu de urnit. În cele din urmă, un prieten îi spuse marelui inventator:

— Un geniu ca tine ar trebui să fie în stare să construiască o poartă care să funcționeze mai ca lumea.

Edison zîmbi:

— Ei bine, poarta mea este construită în chip genial.

— Nu mai spune! Îți bați joc de mine

— Nicidecum. Am legat poarta de o cisternă. Fiecare dintre vizitatorii mei pompează în mod automat douăzeci de litri de apă în această cisternă.

JOC DE ÎNDEMÎNARE

Între doi copaci apropiați, la înălțimea de 2,5—3 m se fixează o stinghie de care se prinde, printr-o frînghie, un sac umplut cu iarbă sau rumeguș. Sub sac, pe pămînt, se așază în linie dreaptă pe direcția de oscilare a sacului, 5—6 popice. Unul dintre jucători împinge sacul cît mai departe, iar pînă acesta va reveni la poziția inițială, jucătorul culege popicele. Se socotește un punct pentru primul popic ridicat de jos, două puncte pentru cel de al doilea, trei puncte pentru al treilea ș.a.m.d. Jucătorul pierde însă toate punctele acumulate dacă, în momentul cînd ridică un popic, este lovit de sac. Atenție! Strîngerea popicelor se face numai pe direcția de oscilare a sacului, nu prin margine. Popicele nu se strîng stînd trîntit la pămînt.

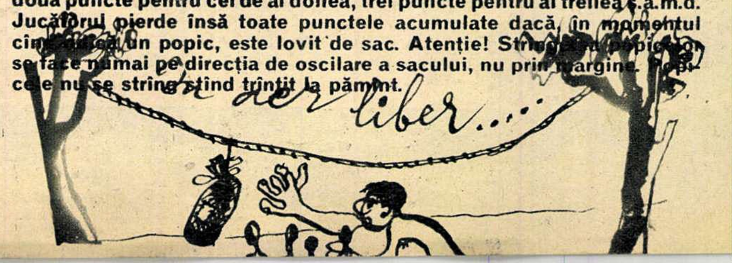
În aer liber....

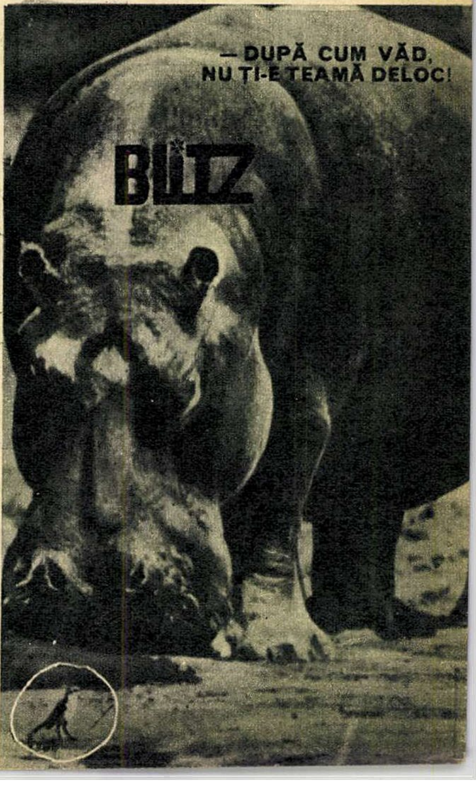

108

PALOȘUL NEÎNVINS

14

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:

Sashib Geraj, hanul tătarilor, este așteptat într-un loc strîmt, înconjurat de păduri și gîrle. Întîi, asupra lui este trimisă o cireadă de bivoli. Apoi, Petru Rareș, urmat de cinci mii de călăreți îl lovește cumplit dintr-o coastă. Surprinși de atacul neașteptat al moldovenilor, războinicii lui Sashib Geraj se năpustesc spre pădure. Dar aici, asupra lor, se prăvăliră ulmii și frasinii și carpenii și stejarii cei tineri...

Scenariu: COSTACHE ANTON   Ilustrații: MIHAI SÂNZIANU

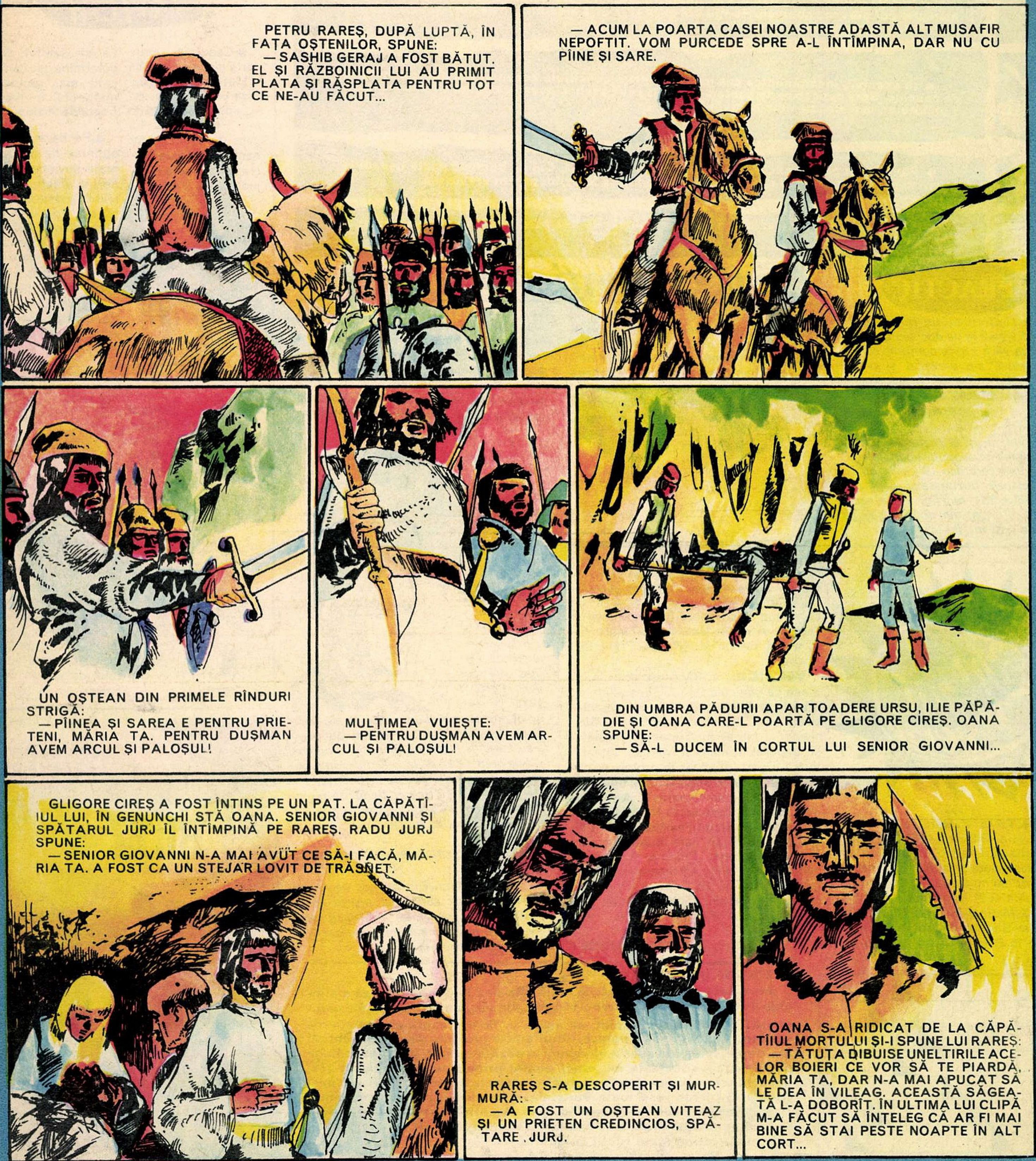
PETRU RAREȘ, DUPĂ LUPTĂ, ÎN FAȚA OȘTENILOR, SPUNE:
— SASHIB GERAJ A FOST BĂTUT. EL ȘI RĂZBOINICII LUI AU PRIMIT PLATA ȘI RĂSPLATA PENTRU TOT CE NE-AU FĂCUT...
— ACUM LA POARTA CASEI NOASTRE ADASTĂ ALT MUSAFIR NEPOFTIT. VOM PURCEDE SPRE A-L ÎNTÎMPINA, DAR NU CU PÎINE ȘI SARE.
UN OȘTEAN DIN PRIMELE RÎNDURI STRIGĂ:
— PÎINEA ȘI SAREA E PENTRU PRIETENI, MĂRIA TA. PENTRU DUȘMAN AVEM ARCUL ȘI PALOȘUL!
MULȚIMEA VUIEȘTE:
— PENTRU DUȘMAN AVEM ARCUL ȘI PALOȘUL!
DIN UMBRA PĂDURII APAR TOADERE URSU, ILIE PĂPĂDIE ȘI OANA CARE-L POARTĂ PE GLIGORE CIREȘ. OANA SPUNE:
— SĂ-L DUCEM ÎN CORTUL LUI SENIOR GIOVANNI...
GLIGORE CIREȘ A FOST ÎNTINS PE UN PAT. LA CĂPĂTÎIUL LUI, ÎN GENUNCHI STĂ OANA. SENIOR GIOVANNI ȘI SPĂTARUL JURJ ÎL ÎNTÎMPINĂ PE RAREȘ. RADU JURJ SPUNE:
— SENIOR GIOVANNI N-A MAI AVUT CE SĂ-I FACĂ, MĂRIA TA. A FOST CA UN STEJAR LOVIT DE TRĂSNET.
RAREȘ S-A DESCOPERIT ȘI MURMURĂ:
— A FOST UN OȘTEAN VITEAZ ȘI UN PRIETEN CREDINCIOS, SPĂTARE JURJ.
OANA S-A RIDICAT DE LA CĂPĂTÎIUL MORTULUI ȘI-I SPUNE LUI RAREȘ:
— TĂTUȚA DIBUISE UNELTIRILE ACELOR BOIERI CE VOR SĂ TE PIARDĂ, MĂRIA TA, DAR N-A MAI APUCAT SĂ LE DEA ÎN VILEAG. ACEASTĂ SĂGEATĂ L-A DOBORÎT. ÎN ULTIMA LUI CLIPĂ M-A FĂCUT SĂ ÎNȚELEG CĂ AR FI MAI BINE SĂ STAI PESTE NOAPTE ÎN ALT CORT...

(VA URMA)

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA.
Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1. Telefon: 17 60 10. Administrația: EDITURA SCÎNTEIA. Tiparul Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII.
Redactor de număr: E. ROȘCA. Redactor artistic: Ioan DONCA. Tehnoredactor: Rozalia BARANY.

1 leu
41033

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R. de către factorii poștali și difuzorii de presă.